

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2019. december 12. *

„Közszolgálat – A személyzeti szabályzat és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 2014. január 1-jén hatályba lépő reformja – 1023/2013/EU, Euratom rendelet – A 2014. január 1-jétől alkalmazandó szolidaritási adó – A díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának felfüggesztése a 2013. és 2014. évre vonatkozóan”

A T-527/16. sz. ügyben,

Margarita Tàpias (lakóhelye: Wavre [Belgium], képviselik: L. Levi és N. Flandin ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselek: M. Bauer és R. Meyer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Parlament** (képviselek: E. Taneva és M. Ecker, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

a felperes 2014. januári írlteményét meghatározó azon határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában, amely az említett hónapra vonatkozó, a felpereshez 2014. január 14-én eljuttatott írlteményelszámolásban konkretizálódott, és amely első alkalommal alkalmazta a felperesre nézve a 2013. október 22-i 1023/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 15. o.) 1. cikkének a tisztviselők díjazásának naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának a 2013. és 2014. év tekintetében való felfüggesztését és 2014. január 1-jétől szolidaritási adó levonását előíró 44. és 46. pontja alapján a személyzeti szabályzat 65. cikkének (4) bekezdését és 66a. cikkét,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: A. M. Collins elnök, M. Kancheva (előadó) és G. De Baere bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2019. március 28-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A felperes, Margarita Tapias az Európai Unió Tanácsának tisztviselője.
- 2 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek az Európai Közösségek és az Európai Atomenergia-közösség tisztviselői személyzeti szabályzatának, valamint az Európai Közösségek és az Európai Atomenergia-közösség egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételeiről szóló 31. EGK és 11. Euratom tanácsi rendelet (HL 1962. 45., 1385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 2. kötet, 5. o.) mellékletét képezik.
- 3 A személyzeti szabályzatot és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételeket elfogadásuk óta többször is módosították, különösen a 2013. október 22-i 1023/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2013. L 287., 15. o.).
- 4 Közelebbről az 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. és 46. pontja módosította a személyzeti szabályzat 65. és 66a. cikkét.
- 5 Az 1023/2013 rendelet hatálybalépése előtti változatában a személyzeti szabályzat 65. cikke az alábbiakat írta elő:

„(1) A Tanács minden évben felülvizsgálja az Unió tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak díjazását. E felülvizsgálatot szeptemberben kell elvégezni, a Bizottságnak az Európai Unió Statisztikai Hivatalának a tagállamok nemzeti statisztikai hivatalaival egyetértésben elkészített közös indexen alapuló közös jelentése alapján; az index az Unió minden egyes országában a július 1-jén fennálló helyzetet tükrözi.

E felülvizsgálat során a Tanács mérlegeli [helyesen: megvizsgálja] hogy az Unió gazdasági és szociális politikájának keretében a díjazást ki kell-e igazítani. Különös figyelmet kell fordítani a közszolgálatbeli fizetések emelkedésére és a személyzetfelvétel szükségleteire.

(2) A megélhetési költségek jelentős változása esetén a Tanács két hónapon belül határoz a súlyozás [helyesen: az együtthatók] kiigazításáról és adott esetben visszamenőleges hatályú alkalmazásáról.

(3) E cikk alkalmazásában a Tanács a Bizottság javaslata alapján az Európai Unióról szóló szerződés 16. cikkének (4) és (5) bekezdésében meghatározottaknak megfelelően minősített többséggel jár el.”

- 6 A személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által módosított 65. cikke immár a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az Európai Unió tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak díjazását az Unió gazdasági és szociális politikájának figyelembevételével évente naprakésszé kell tenni. Különös figyelmet kell fordítani a közszolgálatbeli illetmények emelkedésére a tagállamokban, valamint a személyzeti felvételi igényekre. A díjazás naprakésszé tétele a XI. melléklettel összhangban történik. E naprakésszé tételt az év vége előtt kell elvégezni, a Bizottságnak az Európai Unió Statisztikai Hivatala által a tagállamok nemzeti statisztikai hivatalaival egyetértésben elkészített statisztikai adatokon alapuló jelentése alapján. A statisztikai adatok a tagállamokban július 1-jén fennálló helyzetet tükrözik. Ez a jelentés az uniós tisztviselők díjazására és nyugdíjára gyakorolt költségvetési hatásokra vonatkozó adatokat is tartalmaz. E jelentést meg kell küldeni az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

A 42a. cikk második és harmadik bekezdésében, a 66. és a 69. cikkben, a VII. melléklet 1. cikkének (1) bekezdésében, 2. cikkének (1) bekezdésében, 3. cikkének (1) és (2) bekezdésében, 4. cikkének (1) bekezdésében, 7. cikkének (2) bekezdésében, 8. cikkének (2) bekezdésében, valamint 10. cikkének (1) bekezdésében és a XIII. melléklet 8. cikkének (2) bekezdésében említett összegeket, továbbá a VII. melléklet korábbi 4a. cikkében említett, a XIII. melléklet 18. cikke (1) bekezdése szerint naprakésszé teendő összegeket, az az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 24. cikkének (3) bekezdésében, a 28a. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében, 28a. cikkének (7) bekezdésében, 93. és 94. cikkében, 96. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében és 96. cikkének (7) bekezdésében, valamint 133., 134. és 136. cikkében említett összegeket, a 300/76/ESZAK, EGK, Euratom tanácsi rendelet 1. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében említett összegeket, valamint a 260/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendelet 4. cikkében említett összegekre vonatkozó együttthatót a XI. melléklet szerint évente naprakésszé kell tenni. A Bizottság a naprakésszé tett összegeket a naprakésszé tételt követő két héten belül tájékoztatás céljából közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjának C* sorozatában.

(2) A megélhetési költségek jelentős változása esetén az (1) bekezdés szerinti összegeket és a 64. cikk szerinti súlyozásokat a XI. melléklet szerint naprakésszé kell tenni. A Bizottság a naprakésszé tett összegeket és súlyozásokat a naprakésszé tételt követő két héten belül tájékoztatás céljából közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjának C* sorozatában.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett összegek és a 64. cikk szerinti súlyozások olyan összegeknek és súlyozásnak tekintendők, amelyek tényleges értékét egy adott időpontban egyéb jogi aktus meghozatala nélkül naprakésszé kell tenni.

(4) A XI. melléklet 3. cikke (5) és (6) bekezdésének sérelme nélkül 2013-ban és 2014-ben nem kerül sor az (1) és (2) bekezdésben meghatározott naprakésszé tételre.”

- 7 Az 1023/2013 rendelet hatálybalépése előtti változatában a személyzeti szabályzat 66a. cikke az alábbiakat írta elő:

„(1) Az Európai Közösségeket illető adó alkalmazása feltételeinek és eljárásának megállapításáról szóló, 1968. február 29-i 260/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendelet [...] 3. cikkének (1) bekezdésétől eltérve a 2004. május 1-jétől 2012. december 31-ig terjedő időszakban a Közösségek által az aktív foglalkoztatásban lévő állománynak fizetett díjazás tekintetében egy ideiglenes intézkedést – a továbbiakban: különleges illeték – kell alkalmazni.

E különleges illeték mértéke, amelyet a (3) bekezdésben meghatározott alapra kell alkalmazni, a következőképpen alakul:

2004.5.1.–2004.12.1.	2,50%
2005.1.1.–2005.12.31.	2,93%
2006.1.1.–2006.12.31.	3,36%
2007.1.1.–2007.12.31.	3,79%
2008.1.1.–2008.12.31.	4,21%
2009.1.1.–2009.12.31.	4,64%
2010.1.1.–2010.12.31.	5,07%
2011.1.1.–2012.12.31.	5,50%

(3)

- a) A különleges illeték alapja a díjazás kiszámításához használt alapilletmény, a következők levonásával:
- az azonos besorolási fokozatba és fizetési fokozatba tartozó, a VII. melléklet 2. cikke szerinti eltartottal nem rendelkező tisztviselő által a különleges illeték levonása előtt fizetendő szociális biztonsági járulék, valamint a nyugdíjjárulék és az adó, továbbá
  - egy, az 1. besorolási fokozatba és az 1. fizetési fokozatba tartozó tisztviselő alapilletményének megfelelő összeg;
- b) A különleges illeték alapjának meghatározásához használt elemeket euróban fejezik ki és 100-zal súlyozzák.

(4) A különleges illetéket havonta a forrásnál vonják le; a bevételeket az Európai Unió általános költségvetésében bevételként tüntetik fel.”

- 8 A személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikke immár a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 260/68/EGK, Euratom, ESZAK rendelet 3. cikkének (1) bekezdésétől eltérve, és a tisztviselők díjazásának és nyugdíjának naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának figyelembevétele érdekében, a 65. cikk (3) bekezdésének sérelme nélkül a 2014. január 1-jétől 2023. december 31-ig terjedő időszakban az Unió által az aktív státuszban lévő személyi állománynak fizetett díjazás tekintetében egy ideiglenes intézkedést – a továbbiakban: »szolidaritási adó« – kell alkalmazni.

(2) E szolidaritási adó mértéke, amelyet a (3) bekezdésben megállapított alap tekintetében kell alkalmazni, 6%. Azonban az AD 15 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatától kezdődően és afelett ezen adó mértéke 7%.

(3)

- a) A szolidaritási adó alapja a díjazás kiszámításához használt alapilletmény, a következők levonásával:
- az azonos besorolási fokozatba és fizetési fokozatba tartozó, a VII. melléklet 2. cikke értelmében eltartottal nem rendelkező tisztviselő által a szolidaritási adó levonása előtt fizetendő szociális biztonsági járulék, valamint a nyugdíjjárulék és az adó, továbbá
  - egy, az AST 1 besorolási fokozatba és az 1. fizetési fokozatba tartozó tisztviselő alapilletményének megfelelő összeg;

- b) A szolidaritási adó alapjának meghatározásához használt elemeket euróban kell kifejezni és 100-zal kell súlyozni.

(4) A szolidaritási adót havonta a forrásnál kell levonni; a bevételeket az Európai Unió általános költségvetésében bevételként kell feltüntetni.”

- 9 Az 1023/2013 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően az említett rendelet 2013. november 1-jén lépett hatályba. Ugyanezen rendelet 3. cikkének (2) bekezdése értelmében a rendelet rendelkezéseit 2014. január 1-jétől kell alkalmazni, kivéve az 1. cikk 44. pontját és az 1. cikk 73. pontjának d) pontját, amely az említett rendelet hatálybalépésének napjától alkalmazandó.

- 10 2014. január 14-én a felperes megkapta 2014. januárra vonatkozó illetményelszámolását.

- 11 2014. április 1-jén a felperes panaszt nyújtott be a Tanácshoz mint kinevezésre jogosult hatósághoz az illetményelszámolásával szemben, azzal az indokkal, hogy ebből az elszámolásból tünt ki első alkalommal egyrészt az a kifejezett határozat, hogy vele szemben 2014. január 1-je és 2015. június 30. között szolidaritási adót alkalmaznak, miközben a díjazás kiigazítására szolgáló módszer alkalmazását

ugyanezen időszak során felfüggesztették, másrészt pedig az a hallgatóságos határozat, hogy díjazására nem alkalmaznak éves kiigazítást a 2014. január 1-je és 2015. június 30. közötti időszak vonatkozásában.

12 A Tanács 2014. július 17-i kifejezett határozatával elutasította a felperes panaszát.

Az eljárás és a felek kérelmei

13 Az Európai Unió Közszolgálati Törvényszékének Hivatalához 2014. október 27-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet, amelyet F-121/14. számon vettek nyilvántartásba.

14 2014. december 10-i végzésével a Közszolgálati Törvényszék harmadik tanácsának elnöke úgy döntött, hogy a Közszolgálati Törvényszék eljárási szabályzata 42. cikke (1) bekezdésének megfelelően a jelen ügyben az eljárást a T-75/14. sz. USFPEI kontra Parlament és Tanács ügyben az eljárást befejező határozat jogerőre emelkedéséig felfüggeszti.

15 A Közszolgálati Törvényszék Hivatalához 2015. január 8-án érkezett beadványával az Európai Parlament kérte, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson.

16 2016. szeptember 2-án az Európai Unió és alkalmazottai közötti jogviták elsőfokú elbírálásával kapcsolatos hatáskörnek a Törvényszékre történő átruházásáról szóló, 2016. július 6-i (EU, Euratom) 2016/1192 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 200., 137. o.) 3. cikke alapján a 2016. augusztus 31-én a Közszolgálati Törvényszék előtt folyamatban lévő F-121/14. sz. ügyet a Törvényszékhez tették át, ahol a T-527/16. számot kapta.

17 Mivel 2018. január 19-én a 2017. november 16-i USFPEI kontra Parlament és Tanács ítélet (T-75/14, EU:T:2017:813) jogerőre emelkedett, a jelen ügyben az eljárás folytatódott.

18 2018. április 30-án a Tanács benyújtotta ellenkérelmét.

19 2018. május 14-i határozatával a Törvényszék ötödik tanácsának elnöke engedélyezte a Parlament beavatkozását.

20 A felperes 2018. július 5-én nyújtotta be a válaszát.

21 A Parlament 2018. július 3-án nyújtotta be beavatkozási beadványát. A felperes a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeit 2018. augusztus 21-én terjesztette elő.

22 A Tanács 2018. szeptember 3-án nyújtotta be viszonzválaszát.

23 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele módosult, a Törvényszék eljárási szabályzata 27. cikkének (5) bekezdése értelmében az ügyet a nyolcadik tanács elé utalták, amelybe az előadó bírót beosztották.

24 A 2019. március 28-i tárgyaláson meghallgatták a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék kérdéseire adott válaszait.

25 2019. június 14-i végzésével a Törvényszék az eljárási szabályzat 113. cikkének megfelelően újból megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát.

- 26 Az eljárási szabályzat 89. cikke alapján 2019. június 14-én hozott első pervezető intézkedés keretében a Törvényszék arra hívta fel a feleket, hogy írásban válaszoljanak egy kérdésre. A felek erre a kérdésre az előírt határidőn belül válaszoltak. 2019. július 24-én a Törvényszék egy második pervezető intézkedést hozott, amelyben arra hívta fel a feleket, hogy foglaljanak állást az első pervezető intézkedésre adott válaszaikat illetően. A felek erre a felhívásra az előírt határidőn belül válaszoltak.
- 27 A Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke 2019. szeptember 9-i határozatával ismét lezárta az eljárás szóbeli szakaszát.
- 28 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- „[semmisítse] meg a szolidaritási adót 2014. január 1-jétől 2015. június 30-ig annak ellenére kivető kifejezett határozatot, hogy a 2014. január 1-je és 2015. június 30. közötti időszakra a díjazások kiigazítását befagyasztották;
  - [semmisítse] meg a 2014. január 1-je és 2015. június 30. közötti időszak tekintetében a felperes díjazására az éves kiigazítást nem alkalmazó hallgatólagos határozatot,
- mivel e két határozat a felperes 2014. január 14-én megküldött 2014. januári illetmény-elszámolásában jelent meg először;
- amennyiben szükséges, semmisítse meg a panaszt elutasító 2014. július 17-i határozatot;
  - a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.”
- 29 A Tanács – a Parlament támogatásával – azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
  - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

- 30 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a személyzeti szabályzat 90. és 91. pontjában szereplő, panasz és jogorvoslat előterjesztésére nyitva álló határidők közrendi jellegűek, nem bízhatók a felek és a bíróság mérlegelésére; a bíróságnak a felek írásbeli kérdések útján történő meghallgatását követően akár hivatalból is vizsgálnia kell, hogy azokat tiszteletben tartották-e. E határidők a jogbiztonság követelményének, illetve azon követelménynek felelnek meg, amely szerint az igazságszolgáltatás során el kell kerülni a hátrányos megkülönböztetést és az önkényes bánásmódot (lásd ebben az értelemben: 2008. december 18-i Lofaro kontra Bizottság ítélet, T-293/07 P, EU:T:2008:607, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 31 A Törvényszéknek tehát hivatalból meg kell vizsgálnia, hogy a felperes által 2014. április 1-jén tett panasz benyújtására a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésében hivatkozott három hónapos határidőn belül került-e sor. Ennek érdekében a Törvényszéknek azonosítania kell a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének értelmében vett sérelmet okozó aktust.
- 32 A felperes előadja, hogy a 2014. januári illetményelszámolását megállapító határozat a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének értelmében vett, neki sérelmet okozó aktus, mivel e határozat a személyzeti szabályzat 65. cikke (4) bekezdésének – e rendelkezés felfüggeszti a személyzeti szabályzat

XI. melléklete által előírt díjazás kiigazítására szolgáló módszer alkalmazását –, illetve 66a. cikkének – amely 2014. január 1-je és 2023. december 31. között ismét bevezeti a szolidaritási adót a tisztviselők és egyéb alkalmazottak munkabérére – első végrehajtása a felperes vonatkozásában; az említett rendelkezéseket az 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. és 46. pontja iktatta be. A Törvényszék 2019. július 24-i pervezető intézkedésére válaszolva a felperes kiemelte, hogy a személyzeti szabályzat 65. cikkének (4) bekezdése, amely azt írja elő, hogy a 2013. és 2014. év vonatkozásában nem kerül sor naprakésszé tételre, e tekintetben semmilyen mérlegelési mozgásteret nem hagy az Európai Bizottság számára. A felperes szerint a 2014. januári illetményelszámolásból derül, hogy vele szembe e két év vonatkozásában hajtják végre az említett befagyasztást. Következésképpen véglegesen megállapításra került, hogy a felperes díjazását a 2013. és 2014. év vonatkozásában nem teszik naprakésszé az 1023/2013 rendelet által módosított személyzeti szabályzat 2014. januárban történt hatálybalépésétől kezdve.

- 33 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése és 91. cikkének (1) bekezdése értelmében az az aktus minősül sérelmet okozónak, amely a felperesre kötelező joghatással jár, érdekeinek – jogi helyzete lényeges megváltoztatásával történő – közvetlen és azonnali befolyásolására alkalmas (lásd: 2010. szeptember 30-i Lebedef és Jones kontra Bizottság ítélet, F-29/09, EU:F:2010:120, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a kereset annyiban, amennyiben a felperes 2014. januári illetményét meghatározó illetményelszámolásban konkretizálódó határozat ellen irányul, teljesíti-e a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkében foglalt követelményeket.
- 35 Hangsúlyozni kell, hogy az illetményelszámolás jellegénél és tárgyánál fogva nem rendelkezik a sérelmet okozó aktus jellemzőivel, mivel az mindössze korábbi, a tisztviselő személyi és jogi helyzetére vonatkozó közigazgatási határozatok tartalmát fejezi ki pénzben (2008. április 23-i Pickering kontra Bizottság ítélet, F-103/05, EU:F:2008:45, 72. pont; 2008. április 23-i Bain és társai kontra Bizottság ítélet, F-112/05, EU:F:2008:46, 73. pont). Ugyanakkor a vagyoni jogok részletes elszámolását tartalmazó illetményelszámolás – mivel világosan kifejezi valamely, addig észrevétlen, hiszen az érdekelttel hivatalosan nem közölt egyedi közigazgatási határozat létezését és tartalmát – sérelmet okozó aktusnak minősülhet, amellyel szemben panasszal, vagy adott esetben keresettel lehet élni. Ilyen körülmények között az illetményelszámolás közlésének az a hatása, hogy megindítja az érintett tisztviselő tekintetében hozott, és a lapon kifejezett közigazgatási határozat elleni panasz és kereset benyújtására nyitva álló határidőt (lásd: 2010. szeptember 30-i Lebedef és Jones kontra Bizottság ítélet, F-29/09, EU:F:2010:120, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 Ugyanez vonatkozik a következő esetekre: ha az illetményelszámolás első alkalommal testesíti meg valamely új, vagyoni jogosultságok meghatározásáról szóló, általános hatállyal bíró jogi aktus – mint például az utazási költség kiszámításának módszerét módosító határozat – végrehajtását, a bölcsődei szolgáltatásokhoz való szülői hozzájárulásokra vonatkozó számítási táblázatot módosító határozatra, a korrekciós együtthatókat módosító rendeletre, a díjazások összegét kiigazító rendeletre vagy a kivételes válság-hozzájárulást, illetve az átmeneti hozzájárulást bevezető rendeletre (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 30-i Lebedef és Jones kontra Bizottság ítélet, F-29/09, EU:F:2010:120, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 37 Ez utóbbi esetekben az általános hatállyal bíró jogi aktus hatálybalépését követő, a tisztviselők absztrakt körének vagyoni jogosultságait módosító első illetményelszámolás a címzettje tekintetében szükségszerűen egyedi tartalmú közigazgatási határozat elfogadását fejezi ki, amely az érintett tisztviselőre kötelező joghatással jár, érdekeinek közvetlen és azonnali befolyásolására alkalmas. Ugyanígy, feltételezve akár annak megállapíthatóságát, hogy a kinevezésre jogosult hatóság havonta új, egyedi tartalmú közigazgatási határozatot hoz a tisztviselő vagyoni jogosultságainak meghatározásáról, és e határozat a vonatkozó illetményelszámolásban fejeződik ki, ezen egymást követő

határozatok csupán megerősítik az első határozatot, amely az általános hatállyal bíró új jogi aktus alkalmazásával az érintett jogi helyzetét lényegesen megváltoztatta (2010. szeptember 30-i Lebedef és Jones kontra Bizottság ítélet, F-29/09, EU:F:2010:120, 35. pont).

- 38 Következésképpen az a tisztviselő, aki a panasz és a kereset benyújtására nyitva álló határidőn belül elmulasztotta a vagyoni jogosultságokat meghatározó általános hatállyal bíró jogi aktus végrehajtását első alkalommal megtestesítő illetményelszámolás megtámadását, az említett határidők lejártát követően jogszerűen nem támadhatja meg a későbbi illetményelszámoló lapokat ugyanazon jogellenességre hivatkozva, mint amely az első elszámolást jellemezheti (lásd: 2010. szeptember 30-i Lebedef és Jones kontra Bizottság ítélet, F-29/09, EU:F:2010:120, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 A jelen ügyben a felperes szerint a 2014. januári, hozzá 2014. január 14-én eljuttatott illetményelszámolásból első alkalommal tűnt ki az 1023/2013 rendelet hatálybalépése óta, hogy egyrészt a személyzeti szabályzat 65. cikkének (4) bekezdése alapján díjazása éves naprakésszé tételére a személyzeti szabályzat XI. mellékletében előírt módszer 2013. és 2014. évre vonatkozó felfüggesztése miatt nem kerül sor, másrészt pedig, hogy díjazására a személyzeti szabályzat 66a. cikke alapján szolidaritási adót alkalmaznak.
- 40 E tekintetben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által módosított 65. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az Európai Unió tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak díjazását az év vége előtt teszik naprakésszé, a személyzeti szabályzat XI. mellékletének megfelelően.
- 41 Emlékeztetni kell ugyanakkor arra, hogy a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által beiktatott 65. cikkének (4) bekezdése szerint „2013-ban és 2014-ben nem kerül sor az (1) és (2) bekezdésben meghatározott naprakésszé tételre”.
- 42 Az 1023/2013 rendelet 3. cikkének (2) bekezdése szerint az 1023/2013 rendelet 1. cikkének a személyzeti szabályzat 65. pontját módosító 44. pontja e rendelet hatálybalépésének napjától volt alkalmazandó, vagyis az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő harmadik naptól, tehát 2013. november 1-jétől.
- 43 Ebből következik, hogy a fenti 35–37. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a szóban forgó általános hatállyal bíró jogi aktus, vagyis a díjazás és a nyugdíj éves naprakésszé tételét szolgáló módszer alkalmazásának a 2013. és 2014. év kapcsán történő elmaradását előíró rendelkezés hatálybalépését követő első illetményelszámolás a 2013. decemberi illetményelszámolás volt. A felperes 2014. januári illetményelszámolását megállapító határozat, amely az e hónapra vonatkozó illetményelszámolásában konkretizálódott, tehát nem első alkalmazását képezte a felperessel szemben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által módosított 65. cikkének.
- 44 Meg kell tehát állapítani, hogy a 2014. januári illetményelszámolás nem okozott sérelmet a felperesnek, mivel nem első alkalommal hajtotta végre vele szemben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által beiktatott 65. cikkének (4) bekezdését. Márpedig ki kell emelni, a fenti 38. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, hogy a felperes a panasz és a kereset benyújtására nyitva álló határidőn belül elmulasztotta az e rendelkezés végrehajtását első alkalommal megtestesítő illetményelszámolás, vagyis a 2013. decemberi illetményelszámolás megtámadását. Ebből következik, hogy a jelen kereset elfogadhatatlan, amennyiben az a felperes 2014. januári illetményelszámolását megállapító határozat megsemmisítésére irányul, arra hivatkozva, hogy az első alkalommal alkalmazza vele szemben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által beiktatott 65. cikkének (4) bekezdését, mivel az említett határozat csak megerősítette a felperes 2013. decemberi illetményelszámolását megállapító határozatot, amely első alkalommal alkalmazta vele szemben ugyanezen rendelkezést és amely jogerőre emelkedett. A keresetlevél második kereseti kérelmét tehát elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

- 45 Fontos ugyanakkor kiemelni, hogy a felperes 2014. januári illetményelszámolása képezte vele szemben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikkének első alkalmazását és ebben a mértékben a felperesnek sérelmet okozó aktusnak minősül. E következtetés egyértelműen kitűnik e rendelkezés szövegéből, valamint abból, hogy a felperes 2014. januári, keresetlevélének mellékletében csatolt illetményelszámolása hivatkozik az említett rendelkezés által előírt „különleges illetékre”.
- 46 Mivel a felperes 2014. januári illetményelszámolásával szemben a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdésében előírt három hónapos határidőn belül nyújtott be panaszt, úgy kell tekinteni, hogy a jelen kereset elfogadható annyiban, amennyiben az a felperes 2014. januári illetményelszámolását megállapító határozat megsemmisítésére irányul, amely első alkalommal alkalmazza vele szemben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikkét. A keresetlevél első kereseti kérelme tehát elfogadható.

Az ügy érdeméről

- 47 Előzetesen rá kell mutatni, hogy keresete alátámasztására a felperes egyetlen, az EUMSZ 277. cikkben alapuló jogellenességi kifogásra hivatkozik, előadva, hogy az 1023/2013 rendelet alkalmazhatatlan, mivel egyrészt a díjazás befagyasztását írja elő két éven át, ugyanakkor szolidaritási adót alkalmazva ugyanezen díjazásra a 2014. január 1-je és 2015. június 30. közötti időszak vonatkozásában.
- 48 A felperes előadja, hogy mivel a személyzeti szabályzat 65. cikkének (4) bekezdése és 66a. cikke általános hatályú rendelkezések, amelyeket a 2014. januári illetményelszámolását megállapító határozat első alkalommal alkalmaz vele szemben, így közvetlen, vagy legalábbis közvetett jogi kapcsolat áll fenn ezen egyedi határozat és e rendelkezések között, így az EUMSZ 277. cikkben alapuló jogellenességi kifogásra megalapozottan lehet hivatkozni.
- 49 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 277. cikk biztosítja, hogy az e rendelkezésben említett rendelet jogszerűségére vonatkozó jogvitában bármelyik fél hivatkozhat – különösen végrehajtási intézkedés elleni kereset alátámasztására – az EUMSZ 263. cikk második bekezdésében meghatározott indokokra a rendelet elleni keresetre megállapított határidő lejárta ellenére. Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy e járulékos jogorvoslati út azon általános elv kifejeződése, amely biztosítja, hogy bármely személy rendelkezhet vagy rendelkezhetett a vele szemben hozott határozat alapjául szolgáló közösségi jogi aktus vitatásának lehetőségével (1979. március 6-i Simmenthal kontra Bizottság ítélet, 92/78, EU:C:1979:53, 36. pont; 1984. január 19-i Andersen és társai kontra Parlament ítélet, 262/80, EU:C:1984:18, 6. pont; 2003. július 10-i Bizottság kontra EKB ítélet, C-11/00, EU:C:2003:395, 74–78. pont). Az EUMSZ 277. cikkben meghatározott szabály az EUMSZ 270. cikk alapján a Törvényszék előtti eljárásokban is kétségtelenül alkalmazandó (2018. október 4-i Tataram kontra Bizottság ítélet, T-546/16, nem tették közzé, EU:T:2018:644, 32. pont; 2010. szeptember 30-i Lebedef és Jones kontra Bizottság ítélet, F-29/09, EU:F:2010:120, 29. pont).
- 50 Ugyanakkor az is kitűnik az ítélkezési gyakorlatból, hogy a rendelet alkalmazhatatlanságára való hivatkozásnak az EUMSZ 277. cikkben biztosított lehetősége nem képez önálló keresetindítási jogot, és csak járulékosan gyakorolható oly módon, hogy az elsődleges jogorvoslati jog hiánya, vagy az elsődleges kereset elfogadhatatlansága maga után vonja a jogellenességi kifogás elfogadhatatlanságát (2018. október 4-i Tataram kontra Bizottság ítélet, T-546/16, nem tették közzé, EU:T:2018:644, 33. pont; 2010. szeptember 30-i Lebedef és Jones kontra Bizottság ítélet, F-29/09, EU:F:2010:120, 30. pont).

- 51 Márpedig, amint azt a Törvényszék a fenti 46. pontban megállapította, a felperes 2014. januári illetményelszámolását megállapító, az e hónapra vonatkozó illetményelszámolásában konkretizálódott határozat megsemmisítésére irányuló kereset annyiban fogadható el, amennyiben az említett határozat első alkalommal hajtja végre vele szemben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikkét.
- 52 Ezzel szemben, amint azt a Törvényszék a fenti 44. pontban megállapította, a felperes 2014. januári illetményelszámolását megállapító határozat nem először alkalmazta a felperessel szemben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által beiktatott 65. cikke (4) bekezdését, így e vonatkozásban nem okozott sérelmet számára.
- 53 Ebből következően a felperes által keresete alátámasztására felhozott jogellenességi kifogás megalapozottan csak annyiban hozható fel, amennyiben az a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikkére vonatkozik, amely 2014. január 1-jétől szolidaritási adót vezetett be, miközben a személyzeti szabályzat XI. melléklete által előírt díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását a személyzeti szabályzat 65. cikkének (4) bekezdése alapján felfüggesztették.
- 54 A jogellenességi kifogás alátámasztására a felperes hét jogalapot terjeszt elő. Az első jogalap lényegében a díjazás automatikus kiigazítása személyzeti szabályzat XI. melléklete által előírt módszerének alkalmazása és a szolidaritási adó közötti kapcsolat megszakadásán, illetve az uniós tisztviselők és alkalmazottak díjazása, valamint a tagállamok közszolgálati tisztviselőinek díjazása közötti párhuzamosság elvének megsértésén alapul. A második jogalap az Európai Unió Alapjogi Chartája 12. cikkének (1) bekezdésében, 27. cikkében és 28. cikkében biztosított egyesülés szabadsága, tájékoztatáshoz, konzultációhoz és kollektív tárgyaláshoz való jog – önmagában vett, illetve a személyzeti szabályzat 10. cikkének második bekezdésében, 10b. cikkének második bekezdésében, valamint 24. ter cikkében végrehajtott formájában történő – megsértésén, valamint a személyzeti ügyekben történő háromoldalú egyeztetési eljárás létrehozásáról szóló, 1981. június 23-i tanácsi határozat (a továbbiakban: 1981. június 23-i tanácsi határozat) megsértésén alapul. A harmadik jogalap a szerzett jogok megsértésére vonatkozik. A negyedik jogalap az arányosság elvének megsértésére vonatkozik. Az ötödik jogalap a jogalkotási eljárás megsértésén alapul. A hatodik jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén nyugszik. Végül a hetedik jogalap a bizalomvédelem elvének az átmeneti intézkedések hiányából következő megsértésén alapul.
- 55 Elsőként az egyesülés szabadsága, a tájékoztatáshoz, a konzultációhoz és a kollektív tárgyaláshoz való jog megsértésén, a jogalkotási eljárás megsértésén, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapuló második, ötödik és hatodik jogalapot kell megvizsgálni, amelyek az 1023/2013 rendelet külső jogszerűségére vonatkoznak, majd másodszer a jogellenességi kifogás alátámasztására előterjesztett további, az említett rendelet belső jogszerűségére vonatkozó jogalapokat.

Az egyesülés szabadsága, a tájékoztatáshoz, a konzultációhoz és a kollektív tárgyaláshoz való jog megsértésén alapuló második jogalapról

- 56 A felperes úgy véli, hogy az 1023/2013 rendelet jogellenes, mivel azt az Alapjogi Charta 12. cikkének (1) bekezdésében, 27. cikkében és 28. cikkében biztosított egyesülés szabadsága, tájékoztatáshoz, konzultációhoz és kollektív tárgyaláshoz való jog – önmagában vett, illetve a személyzeti szabályzat 10. cikkének második bekezdésében, 10b. cikkének második bekezdésében, valamint 24. ter cikkében végrehajtott formájában történő – megsértésével, valamint az 1981. június 23-i tanácsi határozat megsértésével fogadták el. Közelebbről a felperes előadja, hogy érdemben nem konzultáltak a személyzeti szabályzati bizottsággal, valamint hogy az 1981. június 23-i tanácsi határozat által előírt egyeztetési eljárást nem tartották tiszteletben. A személyzeti szabályzati bizottsággal folytatott konzultációt illetően a felperes előadja, hogy e bizottsággal nem konzultáltak a személyzeti szabályzat módosítására irányuló, a Bizottság által 2011. június 29-én elfogadott első javaslat tervezetét illetően,

amely azt írta elő, hogy a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszerhez 5,5%-os, 2013. január 1. és 2020. december 31. között alkalmazandó új szolidaritási adó kapcsolódjon, hanem csak a személyzeti szabályzat módosítására irányuló második javaslat tervezete kapcsán került ilyenre sor, amely 6%-os szolidaritási adót tartalmazott és amely kapcsán a Bizottság 2011. november 21-én kereste meg a személyzeti szabályzati bizottságot. Ezenkívül a felperes szerint a személyzeti szabályzati bizottsággal 2013. július 17-én és 18-án folytatott konzultáció elkésett volt, vagyis meg volt fosztva hatékony érvényesülésétől. A szakszervezetekkel és szakmai szervezetekkel folytatott konzultációt és egyeztetést illetően a felperes előadja, hogy a Bizottság nem konzultált előzetesen e szervezetekkel a személyzeti szabályzat módosítására irányuló első tervezet elfogadását megelőzően, illetve a személyzeti szabályzat módosítására irányuló második javaslat tervezete kapcsán sem konzultált velük. Ezenkívül a felperes kifejti, hogy a Tanács elutasította a szakszervezetek és szakmai szervezetek azon kérését, hogy az egyeztető bizottság a háromoldalú tárgyalások során továbbra is ülésezzen. Ezenfelül a felperes szerint, noha megindult az 1981. június 23-i tanácsi határozat által előírt egyeztetési eljárás, azt nem tartották tiszteletben. Ily módon egyrészt az egyeztető bizottság két, 2013. május 6-ra és 2013. június 23-ra szervezett ülése csak tájékoztató ülés volt, amelyekben nem került sor egyeztetésre. Másrészt az egyeztető bizottság nem készített jelentést az e két ülés során a felek által ismertetett eltérő álláspontokról. Egyebekben a felperes előadja, hogy amennyiben az Alapjogi Charta 28. cikkében rögzített jogok gyakorlása nincs kellőképpen meghatározva vagy azt az uniós jog azon rendelkezései határozzák meg, amelyek érvényességét megkérdőjelezzik, akkor hivatkozhat az Alapjogi Charta 28. cikkében szereplő kollektív tárgyaláshoz való alapvető jogra, függetlenül a másodlagos jog e cikket végrehajtó rendelkezéseitől, mint a jelen esetben is. Ebben az összefüggésben úgy ítéli meg, hogy lefolyásának körülményei között az 1981. június 23-i tanácsi határozat által előírt egyeztetési eljárás nem tartotta tiszteletben a kollektív tárgyaláshoz való jogot.

- 57 A Tanács és a Parlament vitatja a felperes érvelését.
- 58 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az Alapjogi Charta 12. cikkének (1) bekezdése, 27. cikke és 28. cikke, amelyek a szakszervezet formájában való egyesülés szabadságát, a vállalkozásnál a munkavállalók tájékoztatáshoz és konzultációhoz való jogát, valamint a kollektív tárgyaláshoz és fellépéshez való jogot rögzítik, alkalmazhatók az uniós intézmények és azok személyi állománya kapcsolataiban. Mindazonáltal e rendelkezések szövege értelmében az általuk kimondott jogok gyakorlása az uniós jogban megállapított esetekre és feltételekre korlátozódik (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 77. pont).
- 59 Az Alapjogi Charta 12. cikkének (1) bekezdésében, 27. cikkében és 28. cikkében rögzített alapvető jogok gyakorlásának feltételeit megállapító uniós jogi rendelkezéseket illetően emlékeztetni kell először arra, hogy a személyzeti szabályzat 10. cikke azt írja elő, hogy a Bizottság a személyzeti szabályzat felülvizsgálatára irányuló bármely javaslattal kapcsolatban konzultál a személyzeti szabályzati bizottsággal, amely az Unió intézményeinek képviselőiből, és azok személyzeti bizottságainak azonos számú képviselőjéből áll.
- 60 Az 1981. június 23-i tanácsi határozat által előírt egyeztetési eljárás a Bizottság által a Tanács elé terjesztett, a személyzeti szabályzat módosítására, vagy a személyzeti szabályzat díjazással vagy nyugdíjjal kapcsolatos rendelkezéseinek alkalmazására vonatkozó javaslatok esetében alkalmazandó, amennyiben ezt a főszabály szerint a tagállamok képviselőiből, a szakszervezetek és szakmai szervezetek által kijelölt, azonos számú személyzeti képviselőiből, valamint az egyes uniós intézmények adminisztrációjának vezetőjéből álló egyeztető bizottság bármely tagja kéri. Az 1981. június 23-i tanácsi határozat – az e határozat Tanács által 2013. május 6-án a személyzeti szabályzat rendes jogalkotási eljárás során történő alkalmazása érdekében elfogadott értelmező nyilatkozat fényében értelmezett – 1.8. pontja szerint az említett egyeztetési eljárás célja valamennyi rendelkezésre álló információ és a felek álláspontjainak vizsgálata, annak érdekében, hogy lehető leginkább megkönnyítsék az álláspontok közelítését és biztosítsák, hogy a tagállamok megismerjék a személyzet és a közigazgatási hatóságok álláspontját, mielőtt határozott álláspontot foglalnak el a rendes jogalkotási eljárás során. Ugyanezen rendelkezés alapján a Tanács figyelembe veheti az egyeztető

bizottság elnökének jelentését a rendes jogalkotási eljárás keretében elfoglalt álláspont elfogadása során (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 115. pont).

- 61 Ily módon a személyzeti szabályzat 10. cikke és az 1981. június 23-i tanácsi határozat a munkavállalók Alapjogi Charta 27. cikkében rögzített kollektív tájékoztatáshoz és konzultációhoz való jogának gyakorlásával kapcsolatos feltételekre vonatkozik az intézmények és személyzetük kapcsolataiban (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 116. pont).
- 62 Ezzel szemben rá kell mutatni, hogy a személyzeti szabályzat 10b. cikkének második bekezdése csak a Bizottság azon lehetőségét rögzíti, hogy konzultálhat a reprezentatív szakszervezetekkel és szakmai szervezetekkel a 10. cikkben hivatkozott, a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslatokról, így a felperes nem hivatkozhat e rendelkezésre annak érdekében, hogy jogot követeljen a reprezentatív szakszervezetek és szakmai szervezetek számára ahhoz, hogy konzultáljanak velük a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslatokról.
- 63 Másodszer rá kell mutatni arra, hogy a személyzeti szabályzat felperes által szintén hivatkozott 24b. cikke az Alapjogi Charta 12. cikkének (1) bekezdésében rögzített egyesülési jog gyakorlásának feltételeiről szól, amennyiben azt mondja ki, hogy a tisztviselők jogosultak az egyesülési jog gyakorlására; tagjai lehetnek különösen szakszervezeteknek vagy az európai tisztviselők szakmai szervezeteinek.
- 64 Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint a Törvényszék előtti eljárásra is irányadó, valamint az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, továbbá a felhozott jogalapok és érvek, valamint az említett jogalapok rövid ismertetését. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ennek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes előkészíthesse védekezését, a Törvényszék pedig dönthessen a keresetről, adott esetben minden további információ nélkül. Az igazságszolgáltatás tekintetében a jogbiztonság és a gondos igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához szükséges, hogy maga a keresetlevél tartalmazza az alapjául szolgáló alapvető jogi és ténybeli elemeket, legalább összefoglaló jelleggel, de összefüggő és érthető módon (lásd: 2018. január 25-i BSCA kontra Bizottság ítélet, T-818/14, EU:T:2018:33, 95. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 65 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes a keresetlevélben nem hoz fel semmilyen érvet a személyzeti szabályzat 24c. cikke állítólagos megsértésének alátámasztására, így e kifogást el kell utasítani mint elfogadhatatlant.
- 66 Harmadszor ki kell emelni, hogy a felperes nem hivatkozik az uniós jog olyan rendelkezésére, amely megállapítja a munkavállalók Alapjogi Charta 28. cikkében rögzített kollektív tárgyaláshoz és fellépéshez való jogának gyakorlásával kapcsolatos feltételeket. A felperes csupán az 1981. június 23-i tanácsi határozat által kialakított egyeztetési eljárás megsértésére hivatkozik, amely, amint arra a Törvényszék a fenti 59. pontban emlékeztetett, a munkavállalók Alapjogi Charta 27. cikkében rögzített kollektív tájékoztatáshoz és konzultációhoz való jogának gyakorlásával kapcsolatos feltételekre vonatkozik.
- 67 A válaszban a felperes előadja, hogy az Alapjogi Charta 28. cikkének megsértésére mindazonáltal lehet hivatkozni, mivel „[a másodlagos jog alkalmazandó rendelkezéseinek] érvényességét megalapozottan kérdőjelezi meg az azt érintő módosításokra figyelemmel”. A felperes megjegyzi, hogy a jelen ügyben a szakszervezetek és szakmai szervezetek jogait és kötelezettségeit vitathatatlanul a másodlagos jog

alkalmazandó rendelkezései határozzák meg, e rendelkezések érvényességének megkérdőjelezése azonban abból fakad, hogy a felperes vitatja a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet által beiktatott 65. cikke (4) bekezdésének, illetve ugyanezen rendelet által módosított 66a. cikkének jogszerűségét.

- 68 Fontos hangsúlyozni, hogy a munkavállalók Alapjogi Charta 28. cikkében rögzített kollektív tárgyaláshoz és fellépéshez való jogának gyakorlásával kapcsolatos feltételek megsértésére a másodlagos jog alkalmazandó rendelkezéseiben hivatkozott eseteken kívül csak akkor lehet hivatkozni, ha a szóban forgó jogokat és kötelezettségeket az említett rendelkezések nem határozták meg kellőképpen, illetve ha e rendelkezések érvényességét kérdőjelezték meg (lásd ebben az értelemben: 2013. június 18-i Heath kontra EKB ítélet, T-645/11 P, EU:T:2013:326, 155. pont).
- 69 Meg kell ugyanakkor állapítani, hogy a másodlagos jog azon alkalmazandó rendelkezései, amelyek jogszerűségét a felperes vitatja, vagyis a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet által beiktatott 65. cikkének (4) bekezdése, illetve ugyanezen rendelet által módosított 66a. cikke nem határozzák meg a munkavállalók Alapjogi Charta 28. cikkében rögzített kollektív tárgyaláshoz és fellépéshez való jogának gyakorlásával kapcsolatos feltételeket. Ebből következik, hogy a felperes nem hivatkozhat az Alapjogi Charta 28. cikkében rögzített jogok és kötelezettségek gyakorlásával kapcsolatos feltételek megsértésére.
- 70 Mindemellett rá kell mutatni, hogy az Alapjogi Charta 28. cikke szerint a kollektív tárgyaláshoz való jog kifejezetten a kollektív tárgyalások folytatására és szerződések megkötésére vonatkozik. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a kollektív tárgyalások folytatásához és szerződések megkötéséhez való jog célja a szociális partnerek közötti tárgyalás lehetővé tétele a munkafeltételek meghatározása céljából, amennyiben az alkalmazandó rendelkezések nem határozzák meg kellőképpen a jogokat és kötelezettségeket (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 117. pont).
- 71 Ennélfogva a felperes állításával ellentétben a kollektív tárgyalások folytatásához való jog nem hasonlítható a szakszervezetek és szakmai szervezetek azon jogához, hogy megtárgyalják a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek tartalmát, amelyek elfogadását az EUMSZ 294. cikknek megfelelően a rendes jogalkotási eljárás szabályozza.
- 72 Következésképpen a jelen jogalap vizsgálata annak ellenőrzésére szorítkozik, hogy a munkavállalók személyzeti szabályzat 10. cikkében, illetve az 1981. június 23-i tanácsi határozatban előírt tájékoztatáshoz és konzultációhoz való jogának gyakorlásával kapcsolatos feltételeket tiszteletben tartották-e.

– *A személyzeti szabályzat 10. cikkének megsértéséről*

- 73 A felperes előadja, hogy a személyzeti szabályzat 10. cikkének megfelelően a Bizottságnak a személyzeti szabályzat általa 2011. június 29-én elfogadott első, 5,5%-os szolidaritási adót tartalmazó módosítási javaslatával kellett volna a személyzeti szabályzati bizottsághoz fordulnia, nem pedig a személyzeti szabályzat módosítására irányuló, 6%-os szolidaritási adót tartalmazó javaslattal, amelyet 2011. november 21-én terjesztett az említett bizottság elé. A felperes előadja továbbá, hogy a személyzeti szabályzati bizottsággal 2013. július 17-én és 18-án folytatott konzultáció sem felelt meg a személyzeti szabályzat 10. cikkének, mivel elkésztett volt, vagyis meg volt fosztva hatékony érvényesülésétől.
- 74 E tekintetben először a felperes azon érvét illetően, amely szerint a személyzeti szabályzat 10. cikke arra kötelezte a Bizottságot, hogy a személyzeti szabályzat általa 2011. június 29-én elfogadott első módosítási javaslatával forduljon a személyzeti szabályzati bizottsághoz, emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 10. cikke arra kötelezi a Bizottságot, hogy forduljon a személyzeti szabályzati bizottsághoz „a személyzeti szabályzat módosítására irányuló bármely javaslattal kapcsolatban”. Márpedig a jelen ügyben egyrészt kitűnik az iratokból, hogy a Bizottság által 2011. június 29-én

elfogadott szöveg formailag nem a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslat volt, hanem a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslat olyan tervezete, amelyet a szakszervezetekkel és a szakmai szervezetekkel való konzultáció céljára szántak, a személyzeti szabályzat módosítására irányuló hivatalos javaslat Tanács és Parlament elé terjesztését megelőzően. Másrészt arra is rá kell mutatni, hogy a Bizottság által 2011. november 21-én a személyzeti szabályzati bizottság elé terjesztett szöveget később a Bizottság az EUMSZ 294. cikk (2) bekezdésének értelmében vett jogalkotási javaslatként továbbította a Parlamentnek és a Tanácsnak, a rendes jogalkotási eljárás keretében, amely az EUMSZ 336. cikknek megfelelően a személyzeti szabályzat és az az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek ezen intézmények általi elfogadását és módosítását szabályozza.

- 75 Ennélfogva mint megalapozatlant el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 10. cikkét, mivel nem fordult a személyzeti szabályzati bizottsághoz a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslatának első tervezetével.
- 76 Másodszor a felperes azon érvét illetően, amely szerint a személyzeti szabályzati bizottsággal 2013. július 17-én és 18-án folytatott konzultáció megsértette a személyzeti szabályzat 10. cikkét, mivel arra a jogalkotási folyamat kései szakaszában került sor, így azt megfosztották hatékony érvényesülésétől, rá kell mutatni, hogy a személyzeti szabályzat 10. cikke olyan egyeztetési kötelezettséget ró a Bizottságra, amely kiterjed a hivatalos javaslatokon kívül a már megvizsgált javaslatok Bizottság általi érdemi módosítására is, kivéve ha – ez utóbbi esetében – a módosítás lényegében megegyezik azzal, amit a személyzeti szabályzati bizottság ajánlott (2007. július 11-i Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ítélet, T-58/05, EU:T:2007:218, 35. pont; 2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 129. pont; 2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 99. pont).
- 77 Mind a személyzeti szabályzat 10. cikkének szövege, mind a személyzeti szabályzati bizottság által betöltött szerep ezt az értelmezést támasztja alá. Ugyanis egyrészt e rendelkezés azáltal, hogy a személyzeti szabályzati bizottsággal való konzultációt korlátozás és kivétel nélkül előírja a személyzeti szabályzat felülvizsgálatára vonatkozó bármely javaslat esetében, az általa meghatározott kötelezettséget tág terjedelemmel ruházza fel. E rendelkezés tehát nyilvánvalóan összeegyeztethetetlen terjedelmének megszorító értelmezésével. Másrészt a személyzeti szabályzati bizottságnak – mint olyan szervnek, amelyben egyenlő számban vesznek részt az adminisztráció képviselői és az összes intézmény személyi állományának demokratikusan választott képviselői – az a feladata, hogy figyelembe vegye és képviselje az uniós közszolgálat egészének érdekeit (2007. július 11-i Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ítélet, T-58/05, EU:T:2007:218, 36. pont; 2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 130. pont; 2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 100. pont).
- 78 Ebből következik, hogy a Bizottság, amennyiben a rendes jogalkotási eljárás keretében módosítja a személyzeti szabályzat felülvizsgálatára vonatkozó javaslatát, köteles ismételt konzultálni a személyzeti szabályzati bizottsággal, mielőtt a Tanács elfogadná az érintett rendeleti rendelkezéseket, amennyiben ez a módosítás a javaslat szerkezetét lényegesen érinti (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 135. pont; 2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 101. pont).
- 79 Márpedig a jelen esetben meg kell állapítani, hogy noha a Bizottság a jogszabály-kezdeményszerzési hatáskörével élt, amikor a személyzeti szabályzat módosítási javaslatát 2011. december 13-án a Parlament és a Tanács elé terjesztette, az említett javaslat módosítása érdekében nem élt e hatáskörével (2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 102. pont).
- 80 Kétségtelen, hogy a Bizottság a szóban forgó rendes jogalkotási eljárás során részt vett a háromoldalú tárgyalásokon. Márpedig a Parlament, a Tanács és a Bizottság által 2007. június 13-án az együttdöntési eljárás gyakorlati vonatkozásairól szóló közös nyilatkozatban (EK-Szerződés 251. cikk) (HL 2007. C 145., 5. o.), amely a Parlament első olvasatának szakaszában szabályozza ezeket az informális

üléseket, a Bizottság szerepe arra korlátozódik, hogy elősegítse a kapcsolatfelvételt „az első olvasatban történő munkavégzés könnyítése” érdekében, és javaslattételi jogát „konstruktívan a Parlament és a Tanács álláspontjainak közelítése érdekében, az intézmények közötti egyensúly és a Szerződésben rá osztott feladatok tiszteletben tartásával” gyakorolja (2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 103. pont).

- 81 Így az, hogy a jelen ügyben a Parlament első olvasatának szakaszában – a fenti 80. pontban felidézett szerepű Bizottság részvételével – tartott háromoldalú tárgyalások a Parlament és a Tanács közötti, a személyzeti szabályzat módosítási javaslatának megváltoztatására vonatkozó kompromisszumot eredményeztek, nem minősíthető akként, mintha azáltal a Bizottság maga módosította volna az említett javaslatot (2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 104. pont).
- 82 Egyebekben a személyzeti szabályzat módosítási javaslatát megváltoztató szövegnek a Parlament által első olvasatban történő elfogadása szintén nem tekinthető olyannak, mintha azáltal a Bizottság maga módosította volna az eredeti javaslatot (2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 105. pont).
- 83 A fentiekből következik, hogy a Bizottságnak a személyzeti szabályzat 10. cikke értelmében sem a Parlament első olvasatának szakaszában tartott háromoldalú tárgyalások végén, sem a Parlament első olvasatban hozott javaslatának elfogadását követően nem kellett újból konzultálnia a személyzeti szabályzati bizottsággal (2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 106. pont).
- 84 E tekintetben a felperes nem alapíthat megalapozottan érvet arra a körülményre, hogy a Bizottság, noha erre nem volt köteles, 2013. július 5-i levelével továbbította a személyzeti szabályzati bizottságnak a Parlament első olvasatban hozott, 2013. július 2-i javaslatát, kiemelve, hogy álláspontja szerint a személyzeti szabályzat módosítására irányuló, általa 2011. november 21-én a személyzeti szabályzati bizottság elé terjesztett módosítási javaslatot lényegesen nem módosították a rendes jogorvoslati eljárás keretében, valamint hogy a jogalkotási eljárás e szakaszában a személyzeti szabályzat 10. cikkét nem kellett alkalmazni. E körülmény ugyanis nem releváns az 1023/2013 rendelet elfogadási eljárásának szabályszerűsége szempontjából, illetve konkrétan abban a tekintetben, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta-e az őt a jelen ügyben a személyzeti szabályzat 10. cikke alapján terhelő kötelezettséget.
- 85 Ennélfogva mint megalapozatlant el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a személyzeti szabályzati bizottsággal 2013. július 17-én és 18-án azt követően folytatott konzultációra, hogy a Bizottság 2013. július 5-én e bizottsághoz fordult, a szóban forgó jogalkotási eljárás kései szakaszában került sor és így azt a személyzeti szabályzat 10. cikkét megsértve megfosztották hatékony érvényesülésétől.

– *Az egyeztetési eljárás megsértéséről*

- 86 A felperes előadja, hogy a Bizottság nem konzultált előzetesen e szervezetekkel a személyzeti szabályzat módosítására irányuló, 2011. június 29-én elfogadott első javaslat tervezetének elfogadását megelőzően, illetve a személyzeti szabályzat módosítására irányuló 2011. december 13-i második javaslat tervezete kapcsán sem konzultált velük. Ezenkívül a felperes előadja, hogy az egyeztető bizottság két, 2013. május 6-ra és 2013. június 20-ra szervezett ülése csak tájékoztató ülés volt, amelyeken nem adtak át semmilyen dokumentumot a szakszervezetek és szakmai szervezetek részére, azokon nem került sor egyeztetésre, valamint azok eredményeként az egyeztető bizottság nem adott ki olyan jelentést, amely rögzítette volna a felek közötti véleménykülönbségeket, ezáltal megsértve az 1981. június 23-i tanácsi

határozatot. A felperes azt is előadja, hogy a Tanács elutasította a szakszervezetek és szakmai szervezetek azon kérését, hogy az egyeztető bizottság a háromoldalú tárgyalások 2013. május 13. és 2013. június 25. közötti szakasza során továbbra is ülésezzen.

- 87 E tekintetben először a szakszervezetekkel és szakmai szervezetekkel a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslat Bizottság által 2011. június 29-én elfogadott első tervezetét illetően folytatott konzultáció hiányát illetően rá kell mutatni, hogy e körülmény nem releváns az utóbb, 2011. december 13-án a személyzeti szabályzat módosítására irányuló második javaslat tervezetének jogalkotási javaslat formájában a Parlament és a Tanács részére való megküldése révén kezdeményezett rendes jogalkotási eljárás jogszerűségét illetően. Ennélfogva ezt az érvet mint hatástalant el kell utasítani.
- 88 Másodszor, a felperes arra alapított érvét illetően, hogy a Bizottság nem konzultált a szakszervezetekkel és a szakmai szervezetekkel a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslata tervezetének 2011. december 13-án történt elfogadását megelőzően, rá kell mutatni, hogy amint azt a Törvényszék a 2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet (T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489) 4. pontjában megállapította, a szakszervezetekkel és a szakmai szervezetekkel a személyzeti szabályzat felülvizsgálatára irányuló javaslat második tervezete kapcsán 2011. szeptember 7-én konzultáltak, valamint hogy ezt követően e tekintetben 2011. október 6-án, 2011. október 28-án és 2011. november 7-án adminisztratív, technikai és politikai konzultációkra került sor a Bizottság, illetve a szakszervezetek és szakmai szervezetek között.
- 89 Mivel a felperes nem terjesztett elő olyan jogi vagy ténybeli körülményt, amely alapján megkérdőjelezhetné e megállapítást, ezért mint megalapozatlant el kell utasítani a felperes arra alapított érvét, hogy a Bizottság nem konzultált a szakszervezetekkel és a szakmai szervezetekkel a személyzeti szabályzat módosítására irányuló második javaslata tervezetének 2011. december 13-án történt elfogadását, valamint a Parlament és a Tanács részére való megküldését megelőzően.
- 90 Harmadszor, a felperes arra alapított kifogását illetően, hogy az egyeztető bizottság 2013. május 6-i és 2013. június 20-i ülése során semmilyen dokumentumot nem osztottak ki a szakszervezetek és a szakmai szervezetek részére, rá kell mutatni, hogy e kifogást a Törvényszék a 2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítéletben (T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489) már megvizsgálta és elutasította.
- 91 Ily módon a 2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet (T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489) 161. pontjában a Törvényszék rámutatott, hogy az 1981. június 23-i tanácsi határozat által előírt egyeztetési eljárás se nem írja elő, se nem tiltja írott dokumentumok átadását a szakszervezetek és a szakmai szervezetek részére, a velük folytatott egyeztető ülések előkészítése céljából vagy azok során.
- 92 Márpedig amint arra a Törvényszék 2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítéletének (T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489) 162. pontjában rámutatott, az 1981. június 23-i tanácsi határozat – az e határozat 2013. május 6-i tanácsi értelmező nyilatkozat fényében értelmezett – 1.8. pontja szerint az említett határozat által előírt egyeztetési eljárás célja valamennyi rendelkezésre álló információ és a felek álláspontjainak vizsgálata, annak érdekében, hogy lehető leginkább megkönnyítsék az álláspontok közelítését és biztosítsák, hogy a tagállamok megismerjék a személyzet és a közigazgatási hatóságok álláspontját, mielőtt határozott álláspontot foglalnak el a rendes jogalkotási eljárás során.
- 93 Tekintettel az 1981. június 23-i tanácsi határozat által előírt egyeztetési eljárás céljára, az azon kérdésre adandó válasz, hogy a Tanács köteles-e írásban közölni a rendelkezésre álló információkat a szakszervezetekkel és a szakmai szervezetekkel, oly módon, hogy azok ismertetni tudják álláspontjukat, tehát attól függ, hogy az utóbbiak ismerték-e az említett információkat, azok jellegét és terjedelmét,

valamint a háromoldalú tárgyalások lefolyását érintő időbeli és technikai korlátoktól (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 163. pont).

- 94 A jelen ügyben, mivel az egyeztető bizottság első üléséről van szó, amelynek tárgya a Tanács tárgyalási felhatalmazása volt a háromoldalú tárgyalások céljára, rá kell mutatni, hogy a Tanács nem volt köteles írásbeli dokumentumokat közölni a szakszervezetekkel és a szakmai szervezetekkel, mivel azok ismerték a személyzeti szabályzat módosítására irányuló azon javaslatot, amelyet a tárgyalás érintett (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 164. pont).
- 95 Az egyeztető bizottság második ülését illetően, amelyre 2013. június 20-án, azt követően került sor, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság 2013. június 19-én ideiglenes kompromisszumra jutott a személyzeti szabályzat felülvizsgálatára irányuló javaslatot illetően, ki kell emelni, hogy bár a szakszervezetek és a szakmai szervezetek ismerték a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslat tartalmát és a tagállamok bizonyos javaslatait, amint azt alátámasztja a több szakszervezet és szakmai szervezet által 2012. szeptember 17-én közzétett anyag, nem volt tudomásuk a többek között ezen javaslatokkal kapcsolatos háromoldalú tárgyalások pontos eredményéről (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 165. pont).
- 96 Ennélfogva a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslatba a háromoldalú tárgyalások során beiktatott módosítások jellegére és terjedelmére tekintettel a Tanács köteles volt átadni a szakszervezetek és a szakmai szervezetek részére minden rendelkezésre álló információt, oly módon, hogy lehetővé tegye számukra e módosításokkal kapcsolatos álláspontjuk érdemi kifejtését. Ez tehát főszabály szerint azt feltételezte, hogy az említett szakszervezeteknek és szakmai szervezeteknek írott anyaggal kellett rendelkezniük ahhoz, hogy hatékonyan tudjanak reagálni (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 166. pont).
- 97 Ugyanakkor fontos emlékeztetni arra, hogy 2013. június 20-án a 2013. június 19-i ideiglenes kompromisszumot tükröző szöveg még nem állt rendelkezésre, így materiális formában azt nem lehetett átadni az egyeztető bizottságban tagként részt vevő szakszervezetek és szakmai szervezetek részére (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 167. pont).
- 98 E körülmények között nem lehet azt kifogásolni, hogy a Tanács az egyeztető bizottság 2013. június 20-i ülésén szóban ismertette a 2013. június 19-én elért ideiglenes kompromisszum fő elemeit; ez az ismertetés az ügy sajátos, a háromoldalú tárgyalások lefolyását érintő időbeli és technikai korlátok által jellemzett körülményei között megfelelt a szakszervezetek és szakmai szervezetek tájékoztatásával kapcsolatban elképzelhető egyetlen eljárásnak (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 169. pont).
- 99 Ezenkívül egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács 2013. június 24-én este magyarázatokkal ellátva ténylegesen átadta az egyeztető bizottságban tagként részt vevő szakszervezetek és szakmai szervezetek részére az ideiglenes kompromisszum szövegét, valamint 2013. június 27-én magyarázatokkal ellátva a végleges kompromisszum szövegét, tehát azt megelőzően, hogy a tagállamok a végleges kompromisszum szövegének az Állandó Képviselők Bizottsága (Coreper) által 2013. június 28-án végzett vizsgálata során az 1981. június 23-i tanácsi határozat 1.8. pontjának értelmében határozott álláspontot foglaltak volna el. Másrészt hangsúlyozni kell, hogy az egyeztető bizottságban résztvevő szakszervezetek és szakmai szervezetek nem kérték megfelelő időben új ülés tartását annak érdekében, hogy meghallgassák őket az ideiglenes kompromisszum szövegét illetően, sőt, még a végleges kompromisszum szövege kapcsán sem (2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 170. pont; 2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítélet, T-75/14, EU:T:2017:813, 119–122. pont).

- 100 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen olyan új jogi vagy ténybeli elemet nem terjeszt elő, amely megkérdőjelezhetné a Törvényszék által a jogerőre emelkedett 2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítéletben (T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489) és 2017. november 16-i USFSPEI kontra Parlament és Tanács ítéletben (T-75/14, EU:T:2017:813) tett, a fenti 91–99. pontban felidézett megállapításokat, így a felperes azon kifogását, amely szerint az egyeztető bizottság 2013. május 6-i és 2013. június 20-i ülése csak tájékoztató ülés volt, amelyeken nem adtak át semmilyen dokumentumot a szakszervezetek és szakmai szervezetek részére, és azokon nem került sor egyeztetésre, el kell utasítani mint megalapozatlant.
- 101 Negyedszer, el kell utasítani mint megalapozatlant a felperes arra alapított érvét, hogy az egyeztető bizottság a 2013. május 9-i és 2013. június 23-i ülést követően nem készített jelentést a felek eltérő álláspontjairól. Rá kell ugyanis mutatni, hogy az 1981. június 23-i tanácsi határozat – a 2013. május 6-i tanácsi értelmező nyilatkozat 5. iránymutatása fényében értelmezett – 1. 7. pontjának megfelelően a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslat Tanács által vizsgálatának szakaszában az egyeztető bizottság elnöke az egyeztető bizottság nevében minden olyan ülést követően jelentést készít a Coreper részére, amelynek során a résztvevők ismertették álláspontjukat. Márpedig rá kell mutatni, hogy a Tanács főtitkárának a személyzeti szabályzat reformjára vonatkozó, a Tanács személyi állományához 2013. június 28-án intézett üzenetének maga a felperes által benyújtott szövegéből kitűnik, hogy a Tanács főtitkára jelezte az intézmény személyi állománya számára, hogy benyújtotta a Coreperhez az egyeztető bizottság 2013. június 20-i ülésének eredményeit. Ezenkívül a Tanács által benyújtott dokumentumokból kitűnik, hogy bár semmilyen írásbeli jelentés nem készült az egyeztető bizottság 2013. május 6-i és 2013. június 20-i ülését követően, a Tanács főtitkára mint az egyeztető bizottság elnöke szóban ténylegesen beszámolt a Corepernek ezen ülésekről, 2013. május 8-án és 2013. június 26-án.
- 102 Ötödször, mint megalapozatlant el kell utasítani a felperes arra alapított kifogását is, hogy a Tanács főtitkára elutasította a szakszervezetek és szakmai szervezetek azon kérését, hogy az egyeztető bizottság a háromoldalú tárgyalások szakasza során továbbra is ülésezzen. Az 1981. június 23-i tanácsi határozat – a 2013. május 6-i tanácsi értelmező nyilatkozat 5. iránymutatása fényében értelmezett – 1. 5. pontja szerint ugyanis a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslat Tanács által első olvasatban végzett vizsgálatának szakaszában az egyeztető bizottság ülést az elnök hívja össze, amennyiben ezt a felek valamelyik kéri. Ebből következik, hogy bár a szakmai szervezetek által kijelölt személyzeti képviselők az egyeztető bizottság tagjaként több alkalommal kérhették az említett bizottság összehívását, a Tanács főtitkára az egyeztető bizottság elnökeként megalapozottan utasította el az olyan általános kérelmet, amely arra irányult, hogy az egyeztető bizottság a háromoldalú tárgyalások szakasza során továbbra is ülésezzen.
- 103 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az ötödik, a jogalkotási eljárás megsértésére alapított jogalapról

- 104 A felperes megjegyzi, hogy a személyzeti szabályzat módosítására irányuló, a Bizottság által 2011. december 13-án a Tanács és a Parlament elé terjesztett javaslat nem írta elő sem a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának felfüggesztését a 2013. és 2014. évre, sem a szolidaritási adó alkalmazását ugyanezen időszak során. A felperes szerint a Tanács csak a háromoldalú tárgyalások során iktatta be e módosításokat, elfogadva az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i következtetéseit. Ily módon a Tanács megsértette az EUMSZ 296. cikket, amely szerint a jogalkotási aktusok tervezetének mérlegelésekor az Európai Parlament és a Tanács tartózkodik az adott területen alkalmazandó jogalkotási eljárásban előírtaktól eltérő jogi aktusok elfogadásától. Ezenkívül a felperes szerint a 2013. február 7-i és 8-i, később a Tanács által is átvett következtetéseinek elfogadásával az Európai Tanács megsértette az EUSZ 15. cikk (1) bekezdését, amely szerint e szerv nem lát el jogalkotási feladatokat.

- 105 A Tanács és a Parlament vitatja a felperes érvelését.
- 106 Kiindulásként rá kell mutatni, hogy a felperes érvelése azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint azon intézkedés, amely 6%-os szolidaritási adó alkalmazását írja elő, miközben a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását felfüggesztették, az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i következtetéseiből következik, amelyeket a Tanács és a Parlament az 1023/2013 rendelet elfogadása során pusztán átvett. Rá kell ugyanakkor mutatni, hogy bár az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i, a többéves pénzügyi keretre vonatkozó iránymutatások keretében kibocsátott következtetése „a fizetésekre vonatkozó módszer reformjának keretében” a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának felfüggesztését írták elő két évre, valamint egy 6%-os szolidaritási adó bevezetését, nem határozták meg azt, hogy az említett adót a szóban forgó felfüggesztési időszak során fogják alkalmazni.
- 107 Mindenesetre ki kell emelni, hogy a felperesnek az EUMSZ 296. cikk és az EUSZ 15. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított érveinek nem lehet helyt adni.
- 108 Ily módon először, a Tanács részéről az EUMSZ 296. cikk (3) bekezdésének állítólagos megsértését illetően emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés szerint „[a] jogalkotási aktusok tervezetének mérlegelésekor az Európai Parlament és a Tanács tartózkodik az adott területen alkalmazandó jogalkotási eljárásban előírtaktól eltérő jogi aktusok elfogadásától”.
- 109 Az EUMSZ 336. cikknek megfelelően a Parlament és a Tanács rendes jogalkotási eljárás keretében elfogadott rendelet útján, a többi érintett intézménnyel folytatott konzultációt követően állapítja meg a személyzeti szabályzatot és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételeket.
- 110 A jelen ügyben a Tanács és a Parlament, amelyek elé a Bizottság 2011. december 13-án terjesztett egy a személyzeti szabályzat módosítására irányuló javaslatot, az EUMSZ 294. cikk (3) és (4) bekezdésének megfelelően elfogadták az 1023/2013 rendeletet, miután a Parlament első olvasatban 2013. július 2-án elfogadta álláspontját, a Tanács pedig 2013. október 10-én egyetértett ezen állásponttal.
- 111 Meg kell tehát állapítani, hogy a jelen ügyben a Parlament és a Tanács nem fogadott el a rendes jogalkotási eljárás által előírtól eltérő jogi aktusokat.
- 112 Egyebekben fontos kiemelni, hogy a felperes állításával ellentétben az EUMSZ 296. cikk harmadik bekezdéséből nem tűnik ki, hogy e rendelkezés kizárja, hogy a Tanács figyelembe vehesse az Európai Tanács következtetéseit, amikor él azon lehetőségével, hogy eltérjen a Bizottság által előterjesztett jogalkotási javaslattól, amely őt nem köti. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a Parlamenttel közösen a Tanács javára az EUSZ 14. cikk (1) bekezdésével, az EUSZ 16. cikk (1) bekezdésével és az EUMSZ 289. cikkel elismert jogalkotási hatáskör keretében, amely az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésében megállapított hatáskörök megosztásának elvébe, tágabban pedig az Unió intézményi struktúrájára jellemző, intézményi egyensúly elvébe illeszkedik (lásd analógia útján: 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 146. pont), a Tanács látja el a Szerződésekben meghatározott feltételek szerinti politikameghatározási és koordinatív feladatokat.
- 113 Ebből következik, hogy a felperesnek az EUMSZ 296. cikk megsértésére alapított érvét el kell utasítani mint megalapozatlant.
- 114 Másodszer, a felperes azon érvét illetően, amely szerint az Európai Tanács megsértette az EUSZ 15. cikk (1) bekezdését és ebből következően megsértette az 1023/2013 rendelet elfogadásához vezető jogalkotási eljárás jogszerűségét, mindenekelőtt arra kell emlékeztetni, amint azt a Törvényszék a fenti 111. pontban megállapította, hogy a Tanács és a Parlament tiszteletben tartották a jelen ügyben alkalmazandó rendes jogalkotási eljárást.

- 115 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 15. cikk (1) bekezdése szerint „[a]z Európai Tanács adja az Uniónak a fejlődéséhez szükséges ösztönzést, és meghatározza annak általános politikai irányait és prioritásait. Az Európai Tanács nem lát el jogalkotási feladatokat”.
- 116 Márpedig rá kell mutatni, hogy e rendelkezés nem zárja ki, hogy az Európai Tanács állást foglaljon egy jogalkotási eljárás tárgyát képező kérdést illetően.
- 117 Végül emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Tanács következtetései által a Parlament és a Tanács jogalkotási hatáskörére gyakorolt, „politikai” jellegű hatás nem képezheti indokát annak, hogy a Törvényszék megsemmisítse a megtámadott határozatot (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 6-i Szlovákia és Magyarország kontra Tanács ítélet, C-643/15 és C-647/15, EU:C:2017:631, 145. pont; 2018. június 21-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-5/16, EU:C:2018:483, 86. pont).
- 118 Ebből következik, hogy a felperes azon érvét, amely szerint az Európai Tanács a 2013. február 7-i és 8-i következtetések elfogadásával megsértette az 1023/2013 rendelet elfogadásához vezető jogalkotási eljárás jogszerűségét, el kell utasítani mint megalapozatlant.
- 119 Egyebekben, amennyiben a felperesnek az EUSZ 15. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított érvét önmagában az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i következtetéseivel szemben felhozott jogellenességi kifogásnak kell tekinteni, emlékeztetni kell arra, hogy mivel az EUMSZ 277. cikknek nem célja az, hogy lehetővé tegye valamely fél számára bármely általános jellegű jogi aktus alkalmazhatóságának valamely kereset érdekében történő vitatását, a jogellenességi kifogás terjedelmét arra kell korlátozni, ami a jogvita megoldásához elengedhetetlen. Ebből következik, hogy annak az általános aktusnak, amelynek a jogellenességét állítják, közvetlenül vagy közvetetten alkalmazandónak kell lennie a kereset tárgyát képező ügyre, továbbá közvetlen jogi kapcsolatnak kell fennállnia a megtámadott egyéni határozat és a kérdéses általános aktus között (lásd: 2018. október 4-i Tataram kontra Bizottság ítélet, T-546/16, nem tették közzé, EU:T:2018:644, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 120 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen kereset tárgyát képező egyedi határozat, vagyis a felperes 2014. januári illetményelszámolását megállapító határozat – amely első alkalommal alkalmazza vele szemben a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikkét – és az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i következtetései között a jelen ügyben nem áll fenn ilyen jogi kapcsolat, így amennyiben a felperes érvét az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i következtetéseivel szemben előterjesztett jogellenességi kifogásnak kell tekinteni, azt el kell utasítani mint elfogadhatatlant.
- 121 Az ötödik jogalapot tehát teljes egészében el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított hatodik jogalapról

- 122 A felperes előadja, hogy az 1023/2013 rendeletben a személyzeti szabályzat 66a. cikkében előírt szolidaritási adó alkalmazásának igazolása céljából ismertett indokok, vagyis a gazdasági élet különleges nehézségei nem térnek el a múltban a hasonló adók bevezetésének igazolása érdekében hivatkozott indokoktól. A felperes e tekintetben az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata és az Európai Közösségek egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételei módosításáról szóló, 1981. december 15-i 3821/81/Euratom, ESZAK, EGK tanácsi rendeletet (HL 1981. L 386., 1. o.) első preambulumbekzdésére hivatkozik, amelyből kitűnik, hogy a nettó díjazást, a nyugdíjakat és a Közösség által a szolgálati viszony megszűnése esetén fizetett juttatásokat terhelő rendkívüli adót a gazdasági és szociális helyzettel kapcsolatos rendkívüli nehézségek tették célszerűvé. Márpedig a szolidaritási adó bevezetése egy olyan időszakban, amelynek során felfüggesztik a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását, olyan új intézkedést jelent, amely a jelen ügyben hiányzó konkrét indokolást igényel. Ezenkívül a felperes kifejti, hogy azáltal, hogy az 1023/2013 rendelet

(12) és (13) preambulumbekzdésében hivatkoznak az Európai Tanács a 2013. február 7-i és 8-i következtetéseire, e rendelet indokolásában egy az uniós jogalkotási folyamat által elő nem írt jogi aktusra hivatkoznak, megsértve az EUMSZ 296. cikket.

123 A Tanács és a Parlament vitatja a felperes érvelését.

124 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolást mindig hozzá kell igazítani a szóban forgó jogi aktus természetéhez, és abban világosan és egyértelműen ki kell fejteni az aktust megalkotó intézmény érvelését, amelynek segítségével az érdekeltek megismerhetik a meghozott intézkedés indokait, és az illetékes bíróság felülvizsgálatot gyakorolhat. Ezt a követelményt az adott ügy körülményei, különösen a jogi aktus tartalma, a hivatkozott indokolás jellege, valamint a címzettek és a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyeknek a magyarázathoz fűződő érdeke alapján kell értékelni. Nem követelmény az indokolással szemben, hogy a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, amennyiben nem csupán szövege, hanem egyben kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján döntendő el az a kérdés, hogy az indokolás megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek (lásd: 2016. szeptember 15-i U4U és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, T-17/14, nem tették közzé, EU:T:2016:489, 181. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

125 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat szerint az 1023/2013 rendelethez hasonló általános hatályú aktusok indokolása esetében elég az intézkedés elfogadásához vezető általános helyzetet megadni, és a jogalkotó által elérni kívánt célokat felsorolni, anélkül, hogy az ilyen aktusokban esetlegesen megjelenő valamennyi részletet alátámasztó konkrét indokolásra lenne szükség. Ily módon nem szükséges a személyzeti szabályzat minden módosítását megindokolni, elegendő, ha a jogalkotó akár röviden ismerteti az intézkedések lényegét, feltéve, hogy az ismertetés egyértelmű és releváns (2006. november 29-i Campoli kontra Bizottság ítélet, T-135/05, EU:T:2006:366, 159. pont; 2008. április 23-i Pickering kontra Bizottság ítélet, F-103/05, EU:F:2008:45, 121. pont).

126 A jelen ügyben először arra kell rámutatni, hogy a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának felfüggesztése a 2013. és 2014. évekre, valamint a szolidaritási adó bevezetése 2014. január 1-jétől csak elemei a személyzeti szabályzat jelentős reformjának, amelyet a Parlament és a Tanács az 1023/2013 rendelet elfogadásával hajtott végre.

127 Másodszor ki kell emelni, hogy az 1023/2013 rendelet (11), (12) és (13) preambulumbekzdései az alábbiakat mondják ki:

„(11) A [díjazás naprakésszé tételére szolgáló többéves mechanizmus módszerének] alkalmazásából az Európai Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai számára adódó potenciális előnyöket egy speciális »adó« rendszerének újbóli bevezetésével kell kiegyensúlyozni. A [díjazás naprakésszé tételére szolgáló többéves mechanizmus módszeréhez] hasonlóan ennek a szolidaritási adónak az alkalmazása ideiglenesen meghosszabbítható. A jelen körülmények között helyénvalónak tűnik a szolidaritási adót a 2004-től 2012-ig alkalmazott speciális adó szintjéhez képest emelni és progresszívebb mértéket megállapítani. Erre az Unió különösen nehéz gazdasági és szociális helyzete és annak szerte az Unióban az államháztartásokra gyakorolt hatásainak figyelembevételére érdekében van szükség. A költségvetések konszolidálásának szükségessége az Unióban már rövid távon is gyors és különleges szolidaritási erőfeszítéseket kíván meg az uniós intézmények személyzete részéről. Egy ilyen szolidaritási adónak ezért az Unió valamennyi tisztviselőjére és egyéb alkalmazottjára vonatkoznia kell 2014. január 1-jétől.

(12) A többéves pénzügyi keretről szóló, 2013. február 8-i következtetéseiben az Európai Tanács rámutatott arra, hogy a költségvetések rövid, közép- és hosszú távú konszolidálásának szükségessége megköveteli, hogy minden közigazgatás és azok személyi állománya külön erőfeszítést tegyen a hatékonyság és az eredményesség növelése, valamint a változó gazdasági helyzethez való igazodás érdekében. Ez a felhívás tulajdonképpen megismételte a tisztviselők

személyzeti szabályzata és az az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek módosítására irányuló 2011. évi bizottsági javaslat célját, amely a költséghatékonyság biztosítására törekedett, elismerve, hogy az Európai Unió előtt álló jelenlegi kihívások különleges erőfeszítést kívánnak minden egyes közigazgatás részéről, illetve személyzetük minden egyes tagjától a hatékonyság javítása, valamint az európai gazdasági és szociális környezet változásaihoz való alkalmazkodás érdekében. Az Európai Tanács továbbá a személyzeti szabályzat reformjának részeként kérte az uniós intézmények minden alkalmazottja díjazásának és nyugdíjának a [díjazás naprakésszé tételére szolgáló többéves mechanizmus módszere] révén történő kiigazításának két évre való felfüggesztését és a fizetésekre vonatkozó módszer reformjának részeként az – új – szolidaritási adó újbóli bevezetését.

(13) E következtetésekre való tekintettel és a jövőbeli költségvetési korlátozásokra adott válaszként, valamint bizonyítandó, hogy az európai közszolgálat szolidáris azon súlyos megszorító intézkedésekkel, amelyeket a tagállamok hoztak a korábban példa nélküli pénzügyi válság és a tagállamokban és az Európai Unió egészében tapasztalható különösen nehéz szociális és gazdasági helyzet következtében, rendelkezni kell a [díjazás naprakésszé tételére szolgáló többéves mechanizmus módszere] két évre való felfüggesztéséről a tisztviselők minden díjazása, nyugdíja és juttatása tekintetében, és a szolidaritási adót e felfüggesztés ellenére alkalmazni kell.”

¹²⁸ Ily módon az 1023/2013 rendelet (11) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a Parlament és a Tanács a szolidaritási adó 2014. január 1-jétől történő bevezetését a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásából az Európai Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai számára adódó potenciális előnyök kiegyensúlyozásának szükségességével igazolta. E preambulumbekzdésből az is kitűnik, hogy az e szolidaritási adó 2014. január 1-jétől történő alkalmazásával kapcsolatos döntést „[az Unióban] a költségvetések konszolidálása [szükségességének]” célja indokolja, „már rövid távon is gyors és különleges szolidaritási [erőfeszítések révén] az uniós intézmények személyzete részéről”. A felperes állításával ellentétben ugyanezen preambulumbekzdésből kitűnik, hogy nem önmagában az Unióban fennálló rendkívül nehéz gazdasági és szociális összefüggésre való hivatkozás igazolja a szociális adó bevezetését, mint a 3821/81 rendelet által bevezetett speciális adó esetében, hanem a szolidaritási adó szintjének emelése a 2004-től 2012-ig alkalmazott speciális adó szintjéhez képest, illetve a progresszívebb mérték megállapítása.

¹²⁹ Ezenkívül ki kell emelni, hogy ellentétben a felperes által előadottakkal, a Parlament és a Tanács ismertette a szolidaritási adó 2014. január 1-jétől történő alkalmazása melletti döntést igazoló indokokat, míg a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását a 2013. és 2014. évre az 1023/2013 rendelet (12) és (13) preambulumbekzdése függesztette fel. Az említett preambulumbekzdésekből kitűnik, hogy e döntés nem csak az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i következtetéseinek, hanem „a jövőbeli költségvetési [korlátozások]”, „a tagállamokban és az Európai Unió egészében tapasztalható különösen nehéz szociális és gazdasági helyzet” figyelembevételét is célozta, valamint annak bizonyítását, „hogy az európai közszolgálat szolidáris azon súlyos megszorító intézkedésekkel, amelyeket a tagállamok hoztak a korábban példa nélküli pénzügyi válság [...] következtében”.

¹³⁰ Úgy kell tehát tekinteni, hogy az 1023/2013 rendelet (11), (12) és (13) preambulumbekzdésében szolgáltatott indoklás megfelel a fenti 124. és 125. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban meghatározott feltételeknek. Kifejti ugyanis az uniós jogalkotó érvelését, valamint a követett általános célokat. Kellő információt nyújt a tisztviselők számára a szolidaritási adó bevezetésének okairól egy olyan időszakban, amelynek során felfüggesztik a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását.

¹³¹ Ezenkívül a felperes azon érvét illetően, amely szerint a Parlament és a Tanács nem teljesítette indokolási kötelezettségét, mivel az 1023/2013 rendelet (12) és (13) preambulumbekzdésében az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i következtetéseire hivatkozott, a Tanácshoz hasonlóan ki kell

emelni, hogy bár az EUMSZ 296. cikknek megfelelően a jogi aktusoknak indokolást kell tartalmazniuk, ez ugyanakkor nem zárja ki, hogy a jogalkotó egy preambulumbekkezdésben az Európai Tanács által meghatározott politikai iránymutatásokra hivatkozzon.

- 132 Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapot tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

A díjazás automatikus kiigazítása személyzeti szabályzat XI. melléklete által előírt módszerének alkalmazása és a szolidaritási adó közötti kapcsolat megszakadásán, illetve a párhuzamosság elvének megsértésén alapuló első jogalapról

- 133 A felperes előadja, hogy az 1985. július 3-i Abrias és társai kontra Bizottság ítéletből (3/83, EU:C:1985:283) és az 1994. június 22-i Rijnoudt és Hocken kontra Bizottság ítéletből (T-97/92 és T-111/92, EU:T:1994:69) kitűnik, hogy az úgynevezett párhuzamosság elve azt jelenti, hogy a szolidaritási adó csak akkor alkalmazható, ha a díjazás kiigazítására szolgáló módszer, amelynek ellentételezését képezi, szintén alkalmazható. A felperes szerint egyébként az 1023/2013 rendelet (11) preambulumbekkezdéséből és a személyzeti szabályzat említett rendelet által módosított 66a. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy a szolidaritási adó célja a kiigazítási módszer alkalmazásából az Európai Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai számára adódó előnyök kompenzálása. E kapcsolatot megerősíti a személyzeti szabályzat XI. mellékletének az 1023/2013 rendelet által módosított 15. cikke, amely a szolidaritási adó módosításait a díjazás kiigazítására szolgáló módszer módosításaihoz kapcsolja. Ebből következik, hogy a jogalkotó nem írhatta elő a szolidaritási adó alkalmazását egy olyan időszakban, amelynek során felfüggesztették a díjazás kiigazítására szolgáló módszer alkalmazását.

- 134 A Tanács és a Parlament vitatja a felperes érvelését.

- 135 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a jogalkotó a jövőre nézve bármikor módosíthatja a személyzeti szabályzat rendelkezéseit, ha ezt a szolgálat érdekében állónak ítéli, beleértve azt is, ha azok kedvezőtlenebbek (1998. szeptember 30-i Ryan kontra Számvevőszék ítélet, T-121/97, EU:T:1998:232, 98. pont; 2007. július 11-i Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ítélet, T-58/05, EU:T:2007:218, 86. pont).

- 136 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azokon a területeken, amelyeken az uniós jogalkotó széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, az uniós bíróság által végzett jogszerűségi felülvizsgálatnak annak ellenőrzésére kell korlátozódnia, hogy a szóban forgó intézkedést nem érinti-e nyilvánvaló hiba vagy hatáskörrel való visszaélés, illetve hogy a szóban forgó hatóság nem lépte-e át nyilvánvalóan mérlegelési jogköre korlátait (lásd: 2007. január 23-i Chassagne kontra Bizottság ítélet, F-43/05, EU:F:2007:14, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 137 A felperes által előadott érveket a fenti elvek alapján kell mérlegelni.

- 138 E tekintetben mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy az 1985. július 3-i Abrias és társai kontra Bizottság ítéletből (3/83, EU:C:1985:283) és az 1994. június 22-i Rijnoudt és Hocken kontra Bizottság ítéletből (T-97/92 és T-111/92, EU:T:1994:69), amelyekre a felperes hivatkozik, nem tűnik ki, hogy létezne olyan uniós jogi elv, amely szerint a szolidaritási adó csak akkor lenne alkalmazható, ha a díjazás kiigazítására szolgáló módszert, amelynek ellentételezését képezi, szintén alkalmazzák.

- 139 Ily módon az 1985. július 3-i Abrias és társai kontra Bizottság ítélet (3/83, EU:C:1985:283) alapjául szolgáló ügyben a felperesek járulékosan vitatták a személyzeti szabályzat 66a. cikkébe válsághozzájárulást beiktató 3821/81 rendelet jogszerűségét. Ezen ítélet 15. és 21. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a legreprezentatívabb szakszervezetek részéről annak elfogadásához, hogy a díjazást érintő kivételes és egyedi intézkedés formájában részt vesznek a Közösségben fennálló

gazdasági és szociális helyzet sajátos nehézségeinek következményeiben, az az ellentételezés kapcsolódott, hogy elfogadták a díjazás kiigazításának olyan módszerét, amely megőrizte a párhuzamosság elvét, amely szerint annak eldöntése céljából, hogy helye van-e a közösségi tisztviselők díjazása kiigazításának, figyelembe vették többek között az állami bérek emelkedését a tagállamokban.

- 140 Ugyanígy az 1994. június 22-i Rijnoudt és Hocken kontra Bizottság ítélet (T-97/92 és T-111/92, EU:T:1994:69) alapjául szolgáló ügyben a felperesek a személyzeti szabályzatba ideiglenes hozzájárulás céljából a 66a. cikket beiktató, az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata és az e Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek – ideiglenes hozzájárulás bevezetésének tekintetében történő – módosításáról szóló, 1991. december 19-i 3831/91/ESZAK, EKG, Euratom tanácsi rendelet (HL 1991. L 361, 7. o.) jogszerűségét vitatták. Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapra válaszolva a Törvényszék felidézte a 3831/91 rendelet preambulumát, amely szerint „az egyeztető bizottság munkájából az következett, hogy a Közösségek által fizetett díjazást érintő intézkedést kifizetéskor levont ideiglenes hozzájárulás formájában kellett bevezetni, a személyzeti szabályzat 64. és 65. cikkének alkalmazási szabályait megállapító módszer elfogadásával egyidejűleg, mint egy közös megoldás egymástól függő elemeit”.
- 141 Ily módon az 1985. július 3-i Abrias és társai kontra Bizottság ítéletből (3/83, EU:C:1985:283) és az 1994. június 22-i Rijnoudt és Hocken kontra Bizottság ítéletből (T-97/92 és T-111/92, EU:T:1994:69) kitűnik, hogy a múltban a jogalkotó olyan általános megközelítést követett, amely szerint az Unió tisztviselőinek és alkalmazottainak díjazását érintő sajátos adó egy olyan módszer alkalmazásának ellentételezését jelentett, amely bizonyos meghatározott feltételek mellett lehetővé teszi a szóban forgó díjazás kiigazítását, az Unió tagállamaiban az állami bérek esetleges növekedésének figyelembevételével.
- 142 Fontos ugyanakkor rámutatni, hogy a fenti 135. pontban felidézett széles mérlegelési jogköre korlátai között a jogalkotó szabadon hagyhatta el, tarthatta fenn, illetve vizsgálhatta felül e korábbi megközelítést, az 1023/2013 rendeletben előírva azt, hogy a szolidaritási adót egy olyan időszakban kell alkalmazni, amelynek során felfüggesztették a díjazás kiigazítására szolgáló módszer alkalmazását.
- 143 Ezt követően hangsúlyozni kell, hogy az 1023/2013 rendeletben a jogalkotó ténylegesen kapcsolatot alakított ki a szolidaritási adó és a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer között.
- 144 Ily módon a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikkéből kitűnik, hogy a szolidaritási adót „a tisztviselők díjazásának és nyugdíjának naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának figyelembevétele érdekében” vezették be.
- 145 Ehhez hasonlóan rá kell mutatni, hogy az 1023/2013 rendelet hatálybalépését követő változatában a személyzeti szabályzatnak a szabályzat 64. és 65. cikkének végrehajtására vonatkozó XI. melléklete 15. cikkének (2) bekezdése azt írja elő, hogy e melléklet alkalmazási idejének lejártát megelőzően, vagyis 2023. december 31. előtt a Bizottság említett melléklet módosítására irányuló valamennyi javaslatához csatolni kell a személyzeti szabályzat 66a. cikkének módosítására irányuló javaslatot.
- 146 A személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet által beiktatott XI. melléklete 15. cikkének (3) bekezdéséből azt is kitűnik, hogy amíg az Európai Parlament és a Tanács nem fogad el rendeletet a Bizottság javaslata alapján, az említett melléklet és a 66a. cikk ideiglenesen továbbra is alkalmazandó 2023. december 31-ét követően is.
- 147 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, amint azt a Törvényszék a fenti 128. pontban kiemelte, hogy az 1023/2013 rendelet (11) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a Parlament és a Tanács a szolidaritási adó 2014. január 1-jétől történő bevezetését a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásából az Európai Unió tisztviselői és egyéb alkalmazottai számára adódó potenciális előnyök kiegyensúlyozásának szükségességével igazolta.

- 148 Ugyanakkor sem az 1023/2013 rendelet (11) preambulumbekzdéséből, sem a fenti 144–146. pontban ismertetett szóban forgó intézkedések közötti kapcsolatból nem következhet olyan elv, amely szerint a szolidaritási adó csak a díjazás kiigazítására szolgáló módszer alkalmazásával egyidejűleg alkalmazható, szabályozó szerepet töltve be, amennyiben az említett módszer előnyt biztosít az uniós tisztviselők számára.
- 149 Elegendő arra rámutatni, hogy a jogalkotó széles mérlegelési jogköre keretében kifejezetten azt írta elő, hogy a szolidaritási adót egy olyan időszakban kell alkalmazni, amelynek során felfüggesztették a díjazás kiigazítására szolgáló módszer alkalmazását. E tekintetben az 1023/2013 rendelet (12) és (13) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a jogalkotó e döntést a fenti 129. pontban felidézett célok követésével igazolta. A felperes nem bizonyítja, hogy a döntés a fenti 136. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett nyilvánvaló értékelési hibának vagy hatáskörrel való visszaélésnek minősült.
- 150 Végül rá kell mutatni, hogy amennyiben a felperes érvelését úgy kell tekinteni, mint amely a személyzeti szabályzat 66a. cikke jogszerűségének megkérdőjelezésére irányul, amennyiben az a szolidaritási adó 2014. január 1-jétől kezdődő alkalmazását írja elő, azzal az indokkal, hogy ezen adó alkalmazása ellentétes a személyzeti szabályzat 65. cikkének (4) bekezdésével, amely a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának felfüggesztését írja elő, elegendő arra emlékeztetni, amint azt a Bíróság és a Törvényszék is kimondta már egy rendkívüli adó 3821/81 rendelet általi bevezetése, illetve egy ideiglenes hozzájárulás 3831/91 rendelet általi bevezetése kapcsán, hogy a személyzeti szabályzat új rendelkezés beiktatása révén történő módosításának jogszerűsége nem kérdőjelezhető meg a személyzeti szabályzat egy másik rendelkezése alapján (1985. július 3-i Abrias és társai kontra Bizottság ítélet, 3/83, EU:C:1985:283, 20. pont; 1994. június 22-i Rijnoudt és Hocken kontra Bizottság ítélet, T-97/92 és T-111/92, EU:T:1994:69, 65. pont)
- 151 Ennélfogva el kell utasítani a felperes azon álláspontját, amely szerint a személyzeti szabályzat 66a. cikke jogellenes, amennyiben 2014. január 1-jétől előírja a szolidaritási adó alkalmazását, miközben a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását felfüggesztették.
- 152 A fenti megfontolásokra tekintettel az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A szerzett jogok megsértésére alapított harmadik jogalapról

- 153 A felperes előadja, hogy a díjazás éves kiigazításának elvét mindig is alkalmazták rá. Megjegyzi, hogy bár a módszert mindig korlátozott időszakokra rögzítették, azt bizonyos kiigazításokkal mindig megújították. A felperes szerint az uniós tisztviselők ahhoz való joga, hogy vásárlóerejük a nemzeti tisztviselők vásárlóerejével párhuzamosan alakuljon a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásával, szerzett jog és lényeges eleme díjazásának, valamint lényeges feltétele a munkáltatójával fennálló jogviszonynak. A díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának átmeneti intézkedések nélkül két egymást követő éven át tartó felfüggesztésével a Parlament és a Tanács megsértette e szerzett jogokat.
- 154 A Tanács és a Parlament vitatja a felperes érvelését.
- 155 Rá kell mutatni, hogy a jelen jogalappal a felperes a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által beiktatott 65. cikke (4) bekezdésének jogszerűségét vitatja, amely a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának felfüggesztését írja elő a 2013. és 2014. évekre.

- 156 Márpedig emlékeztetni kell arra, amint azt a Törvényszék a fenti 52. és 53. pontban megállapította, hogy a felperes 2014. januári illetményelszámolását megállapító határozat megtámadása céljából a felperes kizárólag a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikkének jogellenességére hivatkozhat és nem hivatkozhat megalapozottan a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által beiktatott 65. cikke (4) bekezdésének jogellenességére.
- 157 Ebből következik, hogy a szerzett jogok megsértésére alapított második jogalapot el kell utasítani mint hatástalant.

Az arányosság elvének megsértésére alapított negyedik jogalapról

- 158 A felperes lényegében előadja, hogy a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának két éven át tartó felfüggesztése és ezen időszak során a szolidaritási adó alkalmazása ellentétes az arányosság elvével. A felperes szerint bár az ezen intézkedések által követett célok jogszerűek, az említett intézkedések nem alkalmasak az említett célok elérésére. A felperes e tekintetben megjegyzi, hogy a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer és a rendkívüli adó egyidejű alkalmazását a múltban alkalmasnak ítélték az 1023/2013 rendeletben szereplőkkel azonos célok elérésére. Ezenkívül a felperes előadja, hogy egyrészt a tagállamokat érintő gazdasági válság nem újdonság és nem rosszabb, mint az előző többéves pénzügyi keret ideje alatt fennálló, másrészt pedig, hogy a jogalkotó elmulasztotta figyelembe venni azt, hogy a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet által módosított XI. melléklete már tartalmaz olyan mechanizmusokat, amelyek lehetővé teszik a kedvezőtlen gazdasági fejlemények figyelembevételét, mivel a naprakésszé tételt szolgáló módszer figyelembe veszi a tagállamok közszolgálati díjazása szintjének negatív változásait, a naprakésszé tételt szolgáló módszer alkalmazására pedig módosító záradék és kivételi záradék vonatkozik. A felperes szerint a jogalkotó elfogadhatott volna olyan kevésbé korlátozó intézkedéseket, amelyek alkalmasak az 1023/2013 rendelet által kitűzött célok elérésére, vagyis előírhatta volna a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását a 2013. és 2014. évre, a szolidaritási adó alkalmazását pedig az említett módszer alkalmazásához kapcsolhatta volna. A felperes ehhez hozzáteszi, hogy a vitatott intézkedések aránytalanságát az ő vonatkozásában megerősítik az 1023/2013 rendelet által bevezetett más intézkedések is, amelyek célja az Unió személyzeti költségeinek csökkentése, vagyis a tanácsosok AD 13 besorolási fokozatba lépésének blokkolása, az utazási idő csökkentése, valamint az utazásiköltség-térítés mérséklése.
- 159 A Tanács és a Parlament vitatja a felperes érvelését.
- 160 Előzetesen rá kell mutatni, hogy amennyiben a jelen jogalap a 1023/2013 rendelet 1. cikkének 44. pontja által beiktatott 65. cikkének (4) bekezdésében előírt, a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazása felfüggesztésének aránytalanságának alátámasztására irányul, úgy azt el kell utasítani mint hatástalant, a fenti 52. és 53. pontban kifejtettekkel megegyező okokból.
- 161 Kizárólag azt kell tehát megvizsgálni, hogy a Parlament és a Tanács megsértette-e az arányosság elvét annak előírásával, hogy a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikke által bevezetett szolidaritási adót 2014. január 1-jétől kell alkalmazni, miközben a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását felfüggesztették a 2013. és 2014. évre, a személyzeti szabályzat ugyanezen rendelet 1. cikkének 44. pontja által beiktatott 65. cikke (4) bekezdésének megfelelően.
- 162 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve alapján valamely uniós szabályozás jogszerűsége annak feltételnek van alárendelve, hogy az általa bevezetett intézkedések alkalmasak legyenek a szóban forgó szabályozás által kitűzött, jogos cél megvalósítására, és ne haladják meg az annak eléréséhez szükséges mértéket, valamint hogy amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, főszabály szerint a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni (lásd ebben az értelemben: 2018.

július 25-i Teglggaard és Fløjstrupgård ítélet, C-239/17, EU:C:2018:597, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. december 11-i Andres és társai kontra EKB ítélet, F-15/10, EU:F:2013:194, 317. pont).

- 163 Ugyanakkor az állandó ítélkezési gyakorlat szerint olyan terület esetében, ahol a jelen ügghöz hasonlóan az uniós jogalkotó széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amely megfelel a Szerződés által ráruházott politikai felelősségnek, az arányosság vizsgálata a szóban forgó intézkedés nyilvánvalóan alkalmatlan jellegére korlátozódik a hatáskörrel rendelkező intézmény által követendő célhoz képest (lásd ebben az értelemben: 2017. június 14-i TofuTown.com ítélet, C-422/16, EU:C:2017:458, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. december 11-i Andres és társai kontra EKB ítélet, F-15/10, EU:F:2013:194, 318. pont).
- 164 A jelen ügyben, amint arra a Törvényszék a fenti 129. pontban rámutatott, az 1023/2013 rendelet (12) és (13) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a jogalkotó azon döntése, hogy 2014. január 1-jétől alkalmazza a szolidaritási adót, miközben a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását felfüggesztették a 2013. és 2014. évre, nem csak az Európai Tanács 2013. február 7-i és 8-i következtetéseinek, hanem „a jövőbeli költségvetési [korlátozások]”, „a tagállamokban és az Európai Unió egészében tapasztalható különösen nehéz szociális és gazdasági helyzet” figyelembevételét is célozta, valamint annak bizonyítását, „hogy az európai közszolgálat szolidáris azon súlyos megszorító intézkedésekkel, amelyeket a tagállamok hoztak a korábban példa nélküli pénzügyi válság [...] következtében”.
- 165 Márpedig meg kell állapítani, hogy e célok szempontjából az a döntés, hogy a fent felidézett célok elérése céljából egy éven át egyidejűleg alkalmazzák a szolidaritási adót és függesztik fel a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását, nem tűnik nyilvánvalóan aránytalannak.
- 166 E megállapítást nem kérdőjelezhetik meg a felperes által előterjesztett érvek.
- 167 Először, a felperes azon érvét illetően, amely szerint a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet által módosított XI. melléklete kellő mechanizmusokat tartalmaz az Unión belül a gazdasági helyzet hátrányos alakulásának figyelembevétele céljából, elegendő arra rámutatni, hogy ezen érv a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer kiigazítási mechanizmusaira vonatkozik a tagállamok közszolgálati díjazása szintjének változásaihoz képest.
- 168 Márpedig a fenti 160. pontban kiemelteknek megfelelően emlékeztetni kell arra, hogy a díjazás naprakésszé tétele felfüggesztése arányosságának vitatását célzó érveket hatástalannak kell tekinteni.
- 169 Másodszor, a felperes azon érvét illetően, amely szerint a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer felfüggesztése alatt a szolidaritási adó alkalmazásának aránytalan jellegét más, az 1023/2013 rendelet által bevezetett intézkedések is megerősítik, elegendő arra rámutatni, hogy a felperes nem vitathatja ezen intézkedések jogszerűségét a jelen kereset alátámasztására előterjesztett jogellenességi kifogás keretében, többek között azok aránytalan jellegére hivatkozva, mivel az említett intézkedések nem állnak kapcsolatban a felperes 2014. januári írlémenyelszámolását megállapító határozattal, amennyiben az először alkalmazta a személyzeti szabályzat jelen kereset tárgyát képező 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által beiktatott 66. cikkének (4) bekezdését a felperessel szemben.
- 170 Azt kell tehát megállapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a jogalkotó túllépett széles mérlegelési jogkörén, amikor úgy döntött, hogy alkalmazza a szolidaritási adót a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer felfüggesztése alatt.
- 171 Ennélfogva az arányosság elvének megsértésére alapított harmadik jogalapot el kell utasítani mint részben hatástalant, részben pedig megalapozatlant.

A hetedik, a bizalomvédelem elvének az általi megsértésére alapított jogalapról, hogy a jogalkotó nem írt elő átmeneti intézkedéseket

- 172 A felperes előadja, hogy a bizalomvédelem elve a szolgálatban álló tisztviselők védelmét célozza a személyzeti szabályzat olyan rendelkezéseit érintő módosításokkal szemben, amelyek alapvető jellegűek voltak azon döntésükben, hogy uniós tisztviselők lesznek; e döntés többek között a legtöbb esetben származási országuk, illetve szociális biztonsági rendszerük elhagyásával járt. A bizalomvédelem elve ily módon azt írja elő a jogalkotó számára, hogy kerülje el a szolgálatban álló tisztviselők jogi és gazdasági helyzetének drasztikus módosítását, valamint hogy írjon elő megfelelő átmeneti intézkedéseket, annak érdekében, hogy lehetővé tegye számukra az új helyzethez való alkalmazkodást; ezen intézkedéseknek kellő időtartammal kell rendelkezniük, valamint fokozatosnak és megfelelőnek kell lenniük, figyelemmel a hatályos jogi szabályozásokra és a tisztviselők jogos aggódalmaira. A felperes szerint a jogalkotó a jelen ügyben megsértette az említett elvet, amikor nem írt elő átmeneti intézkedéseket a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer felfüggesztése, illetve e felfüggesztés tartama alatt a szolidaritási adó alkalmazása kapcsán. A jogalkotó azáltal is megsértette a bizalomvédelem elvét, hogy nem írt elő átmeneti intézkedéseket a szolidaritási adó mértékének 6%-ról 7%-ra emelése kapcsán, az AD 15 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatától kezdve.
- 173 Emlékeztetni kell arra, amint azt a Törvényszék a fenti 135. pontban kifejtette, hogy a jogalkotó a jövőre nézve bármikor szabadon megalkothatja a személyzeti szabályzat azon módosításait, amelyeket a köz érdekében állónak tart, és a tisztviselők számára kedvezőtlenebb rendelkezéseket fogadhat el. Az ítélkezési gyakorlatnak azonban volt alkalma rögzíteni, hogy ennek feltétele, hogy adott esetben ehhez megfelelő átmeneti időszakot szabjon meg, anélkül, hogy az érintett tisztviselők e módosítások alkalmazásával szemben a korábbi rendelkezések fenntartásába vetett jogos bizalomra hivatkozhatnának (lásd ebben az értelemben: 2007. július 11-i Wils kontra Parlament ítélet, F-105/05, EU:F:2007:128, 150. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 174 Arra is emlékeztetni kell, hogy az átmeneti időszak követelménye csak akkor áll fenn, ha léteznek olyan szerzett jogok, amelyekre az Unió tisztviselői és alkalmazottai hivatkozhatnak (lásd ebben az értelemben: 2006. június 22-i Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet, C-182/03 és C-217/03, EU:C:2006:416, 147–149. pont; 2007. június 19-i Davis és társai kontra Tanács ítélet, F-54/06, EU:F:2007:103, 82. pont).
- 175 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes nem hivatkozhat arra, hogy a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet 1. cikkének 46. pontja által módosított 66a. cikke sértette szerzett jogait azáltal, hogy e rendelkezés 7%-ra növelt szolidaritási adót írt elő az AD 15 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatába, illetve magasabb besorolási és fizetési fokozatba tartozó tisztviselők számára.
- 176 Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy a felperes helyzetét nem érinthette e rendelkezés, mivel először, amint az kitűnik a személyzeti szabályzat 66a. cikkének és XI. melléklete 15. cikkének az 1023/2013 rendelet hatálybalépését megelőző változatából, a „díjazás kiigazítására szolgáló módszer” és a „speciális adó” alkalmazása 2012. december 31-én megszűnt, így a „speciális adó” már nem volt alkalmazandó, amikor a szolidaritási adó alkalmazhatóvá vált, vagyis 2014. január 1-jén, másodszer pedig az iratokból kitűnik, hogy a felperes ebben az időpontban nem érte el az AD 15 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatát.
- 177 Ebből következik, hogy a felperes megalapozatlanul kifogásolja azt, hogy a jogalkotó nem írt elő átmeneti időszakot a 7%-osra növelt mérték alkalmazása kapcsán az AD 15 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatába, illetve magasabb besorolási és fizetési fokozatba tartozó tisztviselők számára.
- 178 Ugyanilyen módon a felperes nem hivatkozhat ahhoz való szerzett jogra, hogy a szolidaritási adót csak akkor alkalmazzák, ha a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszert is alkalmazzák. Még ha feltételezzük is, hogy a múltban fennállt ilyen kapcsolat a személyzeti szabályzat 66a. cikkének és XI. melléklete 15. cikkének az 1023/2013 rendelet hatálybalépését megelőző változata által előírt „díjazás kiigazítására szolgáló módszer” és a „speciális adó” között, emlékeztetni kell arra, hogy ezek

alkalmazása 2012. december 31-én megszűnt, így a felperes által hivatkozott mechanizmus az 1023/2013 rendelet hatálybalépésének időpontjában már nem létezett. A felperes tehát e tekintetben nem hivatkozhat szerzett jogok fennállására.

- 179 Ebből következik, hogy a felperes megalapozatlanul kifogásolja azt, hogy a jogalkotó nem írt elő átmeneti időszakot a szolidaritási adó olyan időszakban történő alkalmazása kapcsán, amelynek során felfüggesztették a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazását.
- 180 Egyébként a felperes azon érvét illetően, amely szerint a jogalkotónak átmeneti időszakot kellett volna előírnia a személyzeti szabályzat 65. cikke (4) bekezdésének alkalmazását illetően, amely a díjazás naprakésszé tételére szolgáló módszer alkalmazásának a 2013. és 2014. évekre történő felfüggesztését írja elő, meg kell állapítani, hogy a fenti 52. és 53. pontban már ismertetett okokból ez az érv hatástalan, mivel valójában e rendelkezés jogszerűségnek megkérdőjelezésére irányul.
- 181 Ebből következik, hogy a bizalomvédelem elvének megsértésére vonatkozó hatodik jogalapot el kell utasítani mint részben megalapozatlant, részben pedig hatástalant.
- 182 A fenti megfontolások összességére tekintettel a felperes keresetét teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 183 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 184 Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.
- 185 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Parlament maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék Margarita Tàpiast kötelezi a költségek viselésére.**
- 3) Az Európai Parlament maga viseli saját költségeit.**

Collins

Kancheva

De Baere

Kihirdetve Luxembourgban, a 2019. december 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások